

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1876

[ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΡΜ. ΦΡ. 8.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΘΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδος Σταδίου, 6.

1876.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ἜΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Δεύτερος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοτ. φρ. 20 — Ἀποδοτέον δὲ φρ. ἀπὸ 1 ἄνω. Ἐξωτερ. ἔτος καὶ εἴκοσι — Τίμος προσημ. φύλλον. 30 — Ἐργασ. τῆς Διαπομπῆς: Ὁδ. Σουλίου, 6.

12 Δεκεμβρίου 1876

Ἡ 31 Δεκεμβρίου λήγει τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἔστιας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐγκαταστήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἔστιαν καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Συγγραμ. Ἰδ. σελ. 769.

Οἱ προαγορασταὶ καὶ οἱ κερδοσκόποι.

Ἡ ἐσοδεία τῶν γεωμήλων ἦτον κακὴ, ἡ τιμὴ αὐτῶν ὑψώθη, καὶ πολλὸς κόσμος ὑπέφερεν. Ὁλος ὁ κόσμος πηρονεῖτο, καὶ μίαν κυριακὴν ἐσπέρας ὠμίλου περὶ τούτου ἐν τῷ χωρίῳ μετὰ πολλῆς ζωνρότητος.

Ὁ Ἀλέξανδρος κατηγορεῖ πολλοὺς τοὺς γεωργούς οἱ ὅποιοι ὑψώνουν τὰς τιμὰς καὶ ὠφελοῦνται, ἔλεγεν, ἀπὸ τῆς δυστυχίας τοῦ λαοῦ. Τοὺς ἀπεκάλεσεν ἐπαράτους προαγοραστὰς καὶ κατεκραύγαζεν ἐναντίον τῶν.

Ἐρω. Πέτρος. — Σιγότερα, φίλε μου, μὴν παραφέρεσαι, διότι θὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι ἔχεις ἀδικον.

Ἀλέξανδρος. — Ἀδύνατον.

Ἐρω Πέτρος. — Ἐρῶντιον, εἶναι πολὺ εὐκόλον. Ἐνοικίασα ἓνα ἀγρὸν καὶ τὸν ἐφύτευσα γεώμηλα. Ἐδαπάνησα εἰς ἐργασίαν δρ. 50, εἰς σπορὰν 10, εἰς κόπρον 10, καὶ 50 δρ. ἐνοίκιον εἰς τὸν κύριον τοῦ ἀγροῦ. Ὅλα ὁμοῦ κάμουν δρ. 120. Διὰ τὴν λάθω κέρδος ἀνάλογον καὶ δικαίαν ἀμοιβὴν τῶν κόπων μου, πρέπει ὁ ἀγρὸς νὰ παραγάγῃ πενήντα σάκκους γεωμήλων πρὸς 4 δρ. ἕκαστος, φέρουν δρ. 200.

Ὅταν ὁ ἀγρὸς παραγάγῃ ἐξήκοντα σάκκους, ἡ τιμὴ πηγαίνει κάτω ἀπὸ τὰς 4 δρ., π. χ. 3.50, καὶ τότε ἔχω 210 δρ., καὶ ὁ κόσμος εὐχαριστεῖται διότι πληρώνει 3.50 καὶ ὄχι 4 δρ. τὸν σάκκον, καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι δυσαρεστημένος διότι ἀντὶ 200 ἐκέρδισα 210 δρ.

Ἄλλ' ἐάν ἡ ἐσοδεία ἦναι μόνον εἴκοσι σάκκοι, ἕκαστος σάκκος στοιχίζει εἰς ἐμὲ 6 δρ. Ἐάν δὲ τοῦς πωλήσω 8 δρ. ἕκαστον, ἦτοι τὸ διπλάσιον τῆς συνήθους τιμῆς, γὰρ ἀκόμη, διότι ἀντὶ 200 δρ. ἔχω μόνον 160.

Ἀλέξανδρος. — Καλὰ, ἔστω! Οἱ γεωργοὶ οἱ ὅποιοι πωλοῦν τὰ προϊόντα τῶν δὲν εἶναι προα-

γορασταὶ, καὶ ἀληθῶς, τὸ ἄθλιον τοῦτο ὄνομα δίδεται μόνον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀγοράζουσι μεγάλας ποσότητας αἴτου ἢ ἄλλων τροφίμων καὶ τὰ φυλάττουσι μέχρις ὅτου αἱ τιμαὶ ὑψώσιν.

Οὔτοι κερδοσκοποῦσιν ἐπὶ τῆς δυστυχίας.

Διδάσκαλος. — Ἀληθῶς ὁ σκοπὸς τῶν εἶναι τὸ κέρδος, καὶ ὅλος ὁ κόσμος τοὺς κατηγορεῖ· οὐχ ἥττον ἐνίοτε προσφέρουσι καὶ αὐτοὶ ὑπηρεσίας· τὰ μικρὰ φάρμακα ὠφελοῦσι καὶ αὐτὰ ἀδικῶς λοιπὸν καταδιώκονται.

Ἀλέξανδρος. — Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδείξῃτε ὅτι οἱ κερδοσκόποι δύνανται νὰ παράσχωσι τῇ κοινότητι ὑπηρεσίας.

Διδάσκαλος. — Ὅχι τόσον ὅσον νομίζεις. Ἐπιτρέψον μοι πρῶτον μίαν παρατήρησιν. Λέγεις πάντοτε κερδοσκόπους καὶ μετεχειρίσθη καὶ ἐγὼ τὴν λέξιν ταύτην. Ἐνοεῖς μὲ τὴν λέξιν τὸν κερδοσκόπον, ἄνθρωπον καταχρῶμενον τὰς περιστάσεις. Ὁμιλῶ ὄχι περὶ τῶν καταχραστῶν, ἀλλὰ περὶ ἐκείνων οἵτινες φέρονται ἐντίμως. Ἄστε οἱ κερδοσκόποι εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ προῖδωσι τὰς προκυφομένους ἀνάγκας, καὶ λαμβάνουσι τὰ μέτρα τῶν διὰ τὴν ὑπερπεύσωσι ταύτας. Ὁμιλῶ περὶ τούτων μόνον καὶ εἶναι εὐκόλον νὰ ἀποδείξω ὅτι παρέχουσι ὠφελείας. Ἴδού, ὁ Ἐρω-Πέτρος ἀπέδειξεν ἤδη ὅτι ἔταν ἡ ἐσοδεία ἦναι κακὴ ἡ τιμὴ πρέπει νὰ ὑψωθῇ, ἵνα ὁ παραγωγεὺς δυνηθῇ νὰ λάθῃ τὰ ἔξοδά του.

Ἄλλ' ἡ ὑψωσις τῆς τιμῆς ποῖον ἀποτέλεσμα ὀκ ἔχη ἐπὶ τῶν καταναλωτῶν; Βεβαίως ἡ ὑψωσις τῶν τιμῶν ὑπὸ τὴν ἀναγκάση νὰ περιορίσῃ τὴν κατανάλωσιν του. Δαπανᾷ πάντοτε τὸ αὐτὸ ποσόν, ἴσως μάλιστα καὶ μεγαλύτερον, διὰ τὸ μεγαλύτερον ὅμως τοῦτο ποσόν θὰ ἔχη ὀλιγώτερα προϊόντα.

Ἐπιθέσωμεν ὅτι ἀντὶ πενήντα σάκκων γεωμήλων ἐσοδεύθησαν μόνον εἴκοσι, καὶ ὅτι αἱ τιμαὶ δὲν ὑψώθησαν· τί τότε θὰ συνέβαινε; Τὰ γεώμηλα θὰ ἐτρέγοντο ὅπως καὶ ἄλλοτε, καὶ μετ' οὐ πολλὸ οἱ εἴκοσι σάκκοι θὰ κατηναλίσκοντο, καὶ ἔπειτα... τίποτε. Ἐνῶ ὑψουμένων τῶν τιμῶν, ἕκαστος λαμβάνει τὰ μέτρα του καὶ περιορίζεται. Πρῶτον δὲν σπαταλοῦν, ἀκολούθως δὲν δίδουν εἰς τὰ ζῶα καὶ δίδουν ἄλλο τι ἀντὶ τῶν γεωμήλων, καὶ τέλος, ἀρκούμενος ἕκαστος

εις τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον μαγεύσει ὀλιγό-
τερα διὰ τὴν οἰκονομίαν του.

Δὲ οἰκονομία ὅμως αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν, καὶ αἱ
τιμαὶ ἐξοκολοῦσθαι νὰ ὑψοῦνται; (Διότι δύναι-
ται τις νὰ οἰκονομήσῃ δέκα σάκκους ἐπὶ πεντή-
κοντα, ὅχι ὅμως καὶ τριάντα). Τί θὰ συμβῆ ἔάν
αἱ τιμαὶ ἐξοκολοῦσθαι νὰ ὑψοῦνται; Ἀγορά-
ζουσι γωῶμηλα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ εἰσάγουσι
ταῦτα. Ὅταν τὰ ἐμπορεύματα ἴσῃ ἀκριθὰ δύ-
νανται νὰ ὑποστῶσι τὰ ἐξοδα τῆς μεταφορᾶς.

Γέρω-Πέτρος.— Ἡ μεταφορὰ τῶν γεωμήλων
εἶναι ἀριστὰ δαπανηρὰ. Πρέπει ὁ σάκκος νὰ πω-
λῆται 10 δρ. ἀντὶ 4 διὰ νὰ εἰσάγῃ τις. Τὰ
γεῶμηλα στοιχίζουσι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μόνον 3
δρ., ἡ μεταφορὰ ὅμως στοιχίζει 6 δρ., τὸ ὅποσον
κάμνει 9 δρ., καὶ πρέπει νὰ κερδίσῃ τις καὶ 1 δρ.

Αἰθέριος.— Πείθουμαι ὅτι ἡ ὕψωσις τῶν
τιμῶν ἐπιφέρει τὴν διττὴν ὑπηρεσίαν, ἀφ' ἐνὸς
νὰ προτρέψῃ τὸν κόσμον εἰς τὴν οἰκονομίαν, καὶ
ἐξ ἄλλου, νὰ γείνη εἰσαγωγὴ τροφίμων, ἀλλ' ἀ-
κόμη δὲν βλέπω τὴν ἀξίαν τοῦ κερδοσκοποῦ.

Διδάσκαλος.— Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἐξακα-
λοῦσι νὰ ὀνομάζῃ κερδοσκοπὸν, ἐκτελεῖ καθή-
κοντα ἀποθήκης. Διατηρεῖ τὰ τρόφιμα, ἐμπο-
δίζει τὴν σπατάλην αὐτῶν, καὶ πολλάκις φέρει
ταῦτα ἐκ λίαν μεμακρυσμένων μερῶν. Δὲν εἶναι
ὑπηρεσίαι τὸ νὰ φέρῃ μακρόθεν τὰ ἐμπορεύματα;
Δὲν προτιμάτε νὰ πληρώσῃτε πρᾶγματι ἀκρι-
βώτερον παρὰ νὰ τὸ στερηθῆτε; Ὁ μ' εἶπητε
ὅτι τὸ κάμνει διὰ τὸ συμφέρον του' ἀλλ' ἔάν
τὸν συμφῆρῃ νὰ εἶ ὑπηρετήσῃ, τόσῳ τὸ καλ-
λίτερον! Ὁρεῖσθε, ἀφ' ἑστέ τον λοιπὸν νὰ ἀ-
πολαύσῃ δικαίον κέρδος. Ὁ ὑπηρετῶν πρέπει νὰ
εὕρισκῃ πάντοτε τὸ συμφέρον του.

Αἰθέριος.— Ἀναμφιβόλως, ἄλλ' ἔάν τὸ
κέρδος ἴσῃ δυσανάλογον;

Διδάσκαλος.— Οἱ καταχρῶμενοι τὰ πλεο-
νεκτῆματά των τιμοφοροῦνται ὅθεν ἠμῶν ἠγάπησαν.
Πρῶτον ἐπισύρουν τὴν ἀποστρεφὴν ὄλου τοῦ
κόσμου καὶ ἀκολούθως, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν μόν-
ον μίαν περίπτωσιν, ὅσοι θέλουσι νὰ κερδίσῃσιν
πολλὰ, ἐπὶ τέλους χάνουσι.

Γέρω-Πέτρος.— Βεβάζω. Περιμένουσι τὴν ὑ-
ψωσιν τῶν τιμῶν' αἱ τιμαὶ ὑψοῦνται, ὑψοῦνται,
ἀλλ' ἐκεῖνοι περιμένουσι ἀνωτέραν ὕψωσιν' ἄμα
λοιπὸν ἀρχίζουσι αἱ τιμαὶ νὰ ἐκπίπτωσι, σπεύ-
δουσι νὰ πωλήσῃσι τότε, καὶ προσφέρουσι συγ-
χρόνως μεγάλης ποσότητος ἐμπορευμάτων πρὸς
πώλησιν, ὅπερ αὐξάνει τὴν ἐκπίπτωσιν, καὶ τότε
χάνουσι.

Α. ΠΕΝΗΤΩΝ.

Ἐπιτοὶ συνέχισι.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Διογένης τίνος Θερίου τὸ δῆγμα
ἦτο μᾶλλον ἐπικίνδυνον, ἀπεκρίθη· «Ἐκ τῶν ἀ-
γρίων μὲν τοῦ συκοφάντου, ἐκ δὲ τῶν χειροήμων
τὸ τοῦ κόλλακος.»

ΕΚΑΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΤΩΝ ΠΕΝΗΤΩΝ

Α.

Κατὰ τὴν διαμονὴν ἡμῶν ἐν Λονδίῳ ἀπεφα-
σίσαμεν νὰ ἐπισκεθῶμεν καὶ τὰς συνοικίας τῶν
πενήτων.

Τὰ σκοτεινὰ καταφύγια τῶν συνοικίων τοῦ
Ουάιτ Σάπελ, τοῦ *Ουόπιν* καὶ τῆς τοῦ *Χριστοῦ*
Ἐκκλησίας εἶναι ἄγνωστα οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς
ἐπισκεπτομένους ξένους τὸ Λονδίον, ἀλλὰ καὶ
εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς κατοίκους τοῦ Λονδίνου,
πλείστορον καὶ αὐτῶν τῶν χαρμηλῶν τῆς *Κων-*
σταντινουπόλεως.

Ἐντὸς τῶν ἀθλίων ἐκεῖνων κρυπτόμενοι πε-
ρισποδοῦσι, κατακείμενοι φέρον μίγηδην, πάντες
οἱ ἀπόκληροὶ τῆς τύχης, πάντες οἱ ἀνάστοιχοι,
οὗς ἡ ἔνδεια καὶ αἱ κακίαι ὠδήγησαν ἐκεῖ. Ἐν
τῷ πλήθει ἐκεῖνων τῶν ἀθλίων ὑπάρχουσιν ἀνα-
μεμιγμένοι οἱ διάσημοι λοποδοῦται, οἱ γνωστοὶ
rick-rollers, οἵτινες διαλισθαίνουσιν ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς πανουργίας τοῦ κόσμου ἀστονο-
μίας. Ἐν τοῖς καταγωγίσι ἐκεῖνοις φθίρεται
ὡχρά τις νεολαία, ὀλιγά τε καὶ ἄρρητα ἔνυ
γεννητόρων, τέκνα τῶν ἀγίων, πρωίμως γηρά-
σαντα ἐκ τῆς ἠθικῆς ἐξαχρεώσεως, τῆς ἀπορίας
καὶ τῆς πείνης.

Αἱ κλασικαὶ διὰ τὴν ἐνδειαν των συνοικιαὶ
αὐταί, ἐν αἷς προσθετόν καὶ τὴν τοῦ *Ἄγιου*
Γεωργίου, ἀπαιτοῦνται ὡς ἐκ τῆς θείσεως των
ἀπὸ τῆς πόλεως αὐτῆς τοῦ Λονδίνου. Αἱ συνοι-
κίαι αὐταὶ κέντουσι εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἄκρην
τῆς μεγάλης μητροπόλεως, δρίζονται δὲ ἀφ' ἐ-
νὸς ἀπὸ τοῦ πρὸς δυσμᾶς *Ταμῆσεως*, εἴτε ἀπὸ
τοῦ *Λονδινίου Πύργου*, τοῦ λιμένου καὶ τῶν
δεξαμενῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀνα-
τολάς ἄστεως, τοῦ πολυταράχου τοῦτου κέντρου
τῶν παντοίων ὑποθέσεων.

Τὸ Λονδίον εἶναι ἡ πόλις τῶν ἀντιθέσεων.
Πολλὴ δικαίως δ' εἶπον περὶ αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ
πρωτεύουσῃ τῶν τριῶν βασιλείων δὲν ὑπάρχουσιν
εἰμὴ πτωχοὶ καὶ πλοῦσιοι. Γῶντι δὲ παρὰ τὸ
ἅστυ ὅπου συρρέουσιν ἅπαντες οἱ ὀθησαιοὶ τοῦ
κόσμου, πλησίον τοῦ *Τελωνίου*, τῆς *Τραπέζης*,
τοῦ *Νομισματοκοπείου* καὶ τῶν *δεξαμενῶν*, κέν-
ται αἱ ἀθλιώτεροι τῶν τῆς ἀπεράντου πόλεως
συνοικίων.

Τὰ πρὸς ἄρκτον καὶ ἀνατολὰς ὄρια τῶν συ-
νοικίων τούτων εἶναι ἀόριστα, λήγουσι δ' ἀ-
κριβῶς ἐκεῖ ὅπου λήγει καὶ ἡ ἀπορία. Πρὸς ἄρ-
κτον μάλιστα ἡ ἀπορία προβαίνει ἔτι μᾶλλον,
δύναται δὲ τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ συνοικία τοῦ *Μπέ-*
θαλ Γρη εἶναι ἀθλία τις συνέχεια τῆς *Ουάιτ*
Σάπελ. Ἐίχομεν ἄρα πλείστα ἀντικείμενα ν'
ἀνιχνεύσωμεν καὶ ἐν ἀνάγκῃ πλείστα, οὕτως εἶ-
πειν, ν' ἀνακρίνωμεν. Ἀλλὰ ἡμεῖς ἠθελήσαμεν

νὰ κατοπτεῦσωμεν πρῶτον τὸ ἔδαφος ὡς στρα-
τοπεδεύοντες στρατιῶται.

Τινὲς ἔλεγον ἡμῖν ὅτι δὲν ἦτο συντετὸν νὰ μι-
φθῶμεν οὕτως ἐξαπίνης εἰς τὰς μεμακρυσμένας
ἐκεῖνας συνοικίας, ἀς σπανίως ἐπισκέπτονται ἄν-
θρωποι χρῆστοι, καὶ νὰ παρακινδυνεύσωμεν ἀ-
προπαράσκευοι, ἔστω καὶ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, εἰσέρ-
χόμενοι ἐντὸς τῶν ἀδιεξόδων ἐκεῖνων λαβυρίθων,
τῶν γνωστῶν εἰς μόνους τοὺς θαμίζοντας αὐ-
τοὺς, καὶ ἀπὸ τῶν ὀποίων δὲν θὰ ἐξηρξόμεθα
πρὶν ἢ ἐντελῶς ἀπογυμνωθῶμεν ὑπὸ τῶν λοπο-
δοιτῶν. Ὑπεχωρήσαμεν λοιπὸν ἀπέναντι τοιοῦ-
των ἰσχυρῶν λόγων καὶ ἐκρίναμεν πρέπον, πρὶν
ἢ προχωρήσωμεν ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ *Ουάιτ Σά-*
πελ, νὰ περιηγηθῶμεν ἑτέραν συνοικίαν, ἧτις ἦν
ἡ μικρογραφία ἐκεῖνης. Ὅθεν ἐπορεύθημεν πρῶτα
τινὶ μόνον, ὀκροῦντες εἰς τὸν ἀγαθὸν ἡμῶν ἀ-
στέρα, εἰς τὴν συνοικίαν τῆς *Σέβεν Δάιλς*, ἧ-
τις εἶναι αὐτόχρημα κηλὶς ἐν μέσῳ τοῦ Λονδί-
νου, ὡς εἶναι τοιαύτη παχέα σταγὼν μελάνης
ἐπὶ λεῖου καὶ λευκοῦ χάρτου. Ἐἰ καὶ ἡ συνοικία
τῆς *Σέβεν Δάιλς* δὲν περιλαμβάνεται κυρίως ἐν
μέσῳ τῶν ἀριστοκρατικῶν συνοικίων, ἀπέχει δ-
μως μόλις δέκα βήματα ἀπὸ τῆς *Πήζεντ-στρίτ*
(*Βασιλικῆς οδοῦ*) καὶ τῆς *Πικαδ.λ.δ.*, τῶν δύο
τούτων κέντρων τοῦ κομποῦ κόσμου, ἢ τῆς *Su-*
shion, ὡς λέγουσιν οἱ ἄγγλοι.

Ἡ *Σέβεν Δάιλς* εἶναι κυρίως τὸ διδόμενον ὄ-
νομα εἰς μικρὰν τινα κυκλοτερῆ πλατείαν εἰς
ἧς τὴν περιφέρειαν καταλήγουσι προσπίπτου-
σαι ἐπτὰ ὀδοὶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα *Σέβεν Δάιλς*.
Εἰσερχόμενος εἰς μίαν οἰκισμένην τῶν ὀδῶν αὐ-
τῆς, θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ ἐπαγωγὴ εἰκὼν τῆς *Σέβεν*
Δάιλς ἦν ἔγραφεν εἰς τῶν μεγαλητέρων μυθιστο-
ριογράφων καὶ συνάμα τῶν ἀκριβοτέρων παρα-
τηρητῶν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὁ *Κάρολος*
Δίκενς, γράφων τότε ὑπὸ τὸ ψευδῶνυμον *Βόξ*, εἶ-
ναι τῆς φύσεως ἀληθεστάτη ἀπομύμησις.

Δυσώδης θόρυβος πληροὶ τὰς ῥυπαράς ἐκεῖ-
νας ὀδοὺς, καὶ σωροὶ παντοίων ἀκαθαρσιῶν κα-
τακλύπτουσι αὐτάς. Βλέπει τις ἐλευνὰ
ἐμπορικὰ καταστήματα πρὸ τῶν ὀποίων ἐκτί-
θενται κατὰ συναγωγὰς εἰς ἀπίθανον πώλησιν
πεπαλαιωμένα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια οὐδεὶς δύ-
ναται νὰ μαντεύσῃ πῶς συναλέγησαν καὶ τίνι
τρόπῳ ἀπεκομισθῆσαν ἐνταῦθα' περαιτέρω πενι-
χρὰ βάρη, ποικίλα κατὰ τὸ χρῶμα, σίδηρα διαβε-
βρωμένα ὑπὸ τῆς σκωρίας, ὅστ' ἄσσηπτά σχε-
δὸν, ἱμάτια δὲ καὶ ὑποδήματα ἐποχῆς προκα-
τακλυσμαίαις. Ἀπὸ δὲ τῶν καταγωγῶν ἐκεῖνων
ἐξέρχεται ἀνυπόφορος ἀπορορὰ, μολύνουσα τὸν
ἀέρα. Βέβαιον εἶναι τὰ μεμολυσμένα καπηλεῖα ἀφ'
ὧν ἀποπέμπονται αἱ καταπνίγουσαι τὸν διαβά-
την ἀναθυμιάσεις διαφόρων πνευματωδῶν πο-
τῶν' ἐντὸς δὲ τῶν κηληλίων τούτων δύναται
τις διὰ τῆς ἡμικαίνουσης θύρας νὰ διείδῃ ἐπὶ
τῶν τοίχων καὶ τῶν τραπεζῶν παχέα στρώματα

ῥόπου γυλινοῦ καὶ ὑπομέλανος, ἐν καταλείπουσιν
ἐκεῖ οἱ θαμῶνες τοῦ τόπου ἐκεῖνου. Παρὰ τὰ κα-

τηλεῖα ταῦτα εἶναι τὰ ὑπαιθρα μαγεύσει ἔνθα
ἀκατονόμαστα φηγῆτὰ καὶ κρεῖττων ἀδητὰ τε-
μάχια μαγευόμενα περιμένουσι τοὺς καθημε-
ρινοὺς πελάτας των. Βέβαιον εἶναι καὶ ἐκεῖ, διὰ ἄρ-
μοι στενοὶ καὶ μακρῆς, οἵτινες, σκοτεινοὶ ὄντες,
φαίνονται ὡσεὶ ἴσῃν κακαλυμμένοι ὑπὸ μυστη-
ρίου τινός' κλίμακες ἀνοιγόμεναι ἐνίοτε ἐπὶ αὐ-
τῆς τῆς ὀδοῦ, ὧν αἱ οὐδέποτε ὑπὸ τοῦ σκώ-
θρου καθαρσιθεῖσαι βυθίθαι εἰσὶν ἐρρωμέναι
καὶ συνεχῶς ἐκτοπισμέναι, ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ
βάρθρα διὰ τοὺς μὴ εἰδότες τὰ κινδυνώδη ταῦτα
μέρη. Ἀπὸ τῶν παραθύρων ἀναρτῶνται παν-
τοειδῆ βάρη καὶ ἄλλα ἀποπληθύντα ἱμάτια, τὰ
ὅποια ἀποστεγνύονται εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ σχοινοῦ.
Ἡ ὀλοστακτη εἶχει τὸ περίεργον πλεονέκτημα
τοῦ νὰ καθιστᾷ ἔτι ῥυπαρότερα τὰ ἀρκούντως
ῥυπαρὰ ἐκεῖνα κουρῆλαι, ἀφαιρούσα ἀπ' αὐτῶν
μέγα μέρος τοῦ ἀρχικοῦ των χρώματος.

Ἀλλὰ τοῦ εὐρίσκονται ἀρὰ γε οἱ κάτοικοι
τῆς συνοικίας ταύτης τῶν φυλοθίτων; Οἱ κά-
τοικοι ἀπαντες ὑπνωττον κατ' ἐκείνην τὴν στιγ-
μὴν, ἐξαιρέσει δὲ τινῶν ἐμπόρων ἱσταμένων δρ-
θῶν πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου των, καὶ τινῶν ἀραιῶν
διαβατῶν, οἵτινες κατέτρωγον ἡμᾶς διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν ὡς μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν συνοικίαν
των, τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἔρημον καὶ σιωπηρὸν,
τούτο δ' ἦν ἔτι μᾶλλον ἀπορίας ἕξιον, διότι ἐκεῖ
κου πλησίον ὑπάρχει ἡ ἀγορὰ τοῦ *Κόβεντ Γκάρ-*
δεη, μία τῶν ζωηρότερων τοῦ Λονδίνου. Οἰκίαι
τινὲς ἐφαίνοντο ὡσεὶ περιπεφραγμέναι, καί τινα
τῶν ἐργαστηρίων ἴσῃν μάλιστα κλειστά. Ἐξέ-
φρασα τότε ἀρετὰ δυνατὰ τὴν ἀπορίαν μου πρὸς
τὸν συνοδίτην μου, ὅστις ἐσχεδίαζεν ἐπὶ τοῦ λευ-
κώματος του τὴν σκηνὴν, καὶ τότε ἤκουσα ἐξαί-
φνης φωνὴν τινα ἀπαντῶσάν μοι ἐν καθαρῇ γαλ-
λικῇ γλώσσῃ.

«Ἐδῶ, κύριε, πρέπει νὰ ἐλθῆτε ἀπὸ τῆς δε-
κάτης ἑσπερινῆς ὥρας μέχρι τῆς τρίτης τῆς
πρωῆς, καὶ τότε πόσον κόσμον θὰ ἴδῃτε! Ἐδῶ
οἱ ἄνθρωποι ἐργάζονται τὴν νύκτα καὶ κοιμῶν-
ται τὴν ἡμέραν.»

Ἀκούσας τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐστράφη καὶ
εἶδον γρικὴν τινα, ἧτις, ἀκούσασα καὶ νοήσασα
τοὺς λόγους μου, ἐνόμισε καλὸν ν' ἀναμιχθῆ
μετὰ γελίας οἰκειότητος εἰς τὴν ὀμιλίαν μας.
Ἡ προφορὰ τῆς, καὶ ἡ εὐκολία μεθ' ἧς ἐξεφρά-
ζετο, προῦθιδον γαλλίδα. Πῶς κατήντησε, πρὸ
πάντων ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, νὰ ἐλθῆ νὰ χαθῆ
εἰς τὰ μεμικασμένα ταῦτα καταφύγια; Ἴσως
αὐτὴ δύναται νὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς καὶ νὰ δείξῃ
ἡμῖν τὰ πάντα λεπτομερῶς. Ἀλλὰ τότε, ἐνῶ
ἠτοιμαζόμεθα νὰ ἐρωτήσω αὐτὴν καὶ περὶ τού-
του, καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων, ἀφνης
μᾶς παρήτησε καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὀπίσω πε-
ριστραμμένης τινὸς στενωποῦ, ὅπου ματαίως ἐ-

πειράθην να την ανεύρω. Η γραία εκείνη δεν θά είχε ίσως πολύ ήσυχον την συνείδησιν, διό ενόμιζε συνετώτερον ν' αποφύγη την παρούσαν τών λίαν περιέργων συμπατριωτών της. Όπως δήποτε ήμεις επληροφόρηθημεν ότι κατά την νόκτα πρό πάντων ώφείλαμεν να επισκεφθώμεν τους φοιητούς εκείνους της κλοπής και της πένιας, άπαρράλλாகτως ώς πορεύεται τις εις μουσικήν τινα συμφωνίαν ή εις θεατρικήν τινα παράστασιν. Απερπατήσαμεν λοιπόν πάραυτα μίαν μεγάλην διά την επομένην έσπέραν έκδρομήν.

Η Ουάιτ Σάπελ ήν τό περιεργότερον και γραφικώτερον άμα σημείον προς άνίχνυσιν, ει και τό Σάβερ Σάιλς, τό Σαιν Γάιλς, όπου σήπονται πλείονες τών πεντήκοντα χιλιάδων Ίρλανδών, και τό Αλπίθραλ Γρήρ, ή συνοικία αύτη τών ύφαντουργών, δέν ήσαν πάντως περιφρονητέαι. Απερπατήσαμεν λοιπόν να επισκεφθώμεν την Ουάιτ Σάπελ και τά περίξ, και τη αύτη ήμέρα έπορεύθημεν εις τόν αστυνομικόν σταθμόν της συνοικίας εκείνης, να ζητήσωμεν παρά του διευθυντού κ. Πρίξ την άδειαν να επισκεφθώμεν τά περιεργα του ύπ' αυτών διαμερισματος. Ο κ. αστυνόμος, ακριβής ώς άγγλος, έζήτησε πρώτον τά όνόματα, τά επώνυμα και τά επαγγέλματα ήμων, ειτα μαθών τόν σκοπόν της έκδρομής μας.

«Ήλθετε, ειπεν ήμιν μετά πολλής φιλοφροσύνης, έλθετε μετά τών φίλων σας να με εύρητε αύριον εις τās δέκα ώρας της έσπέρας' εγώ θά σάς δείξω τά πάντα, και τά πάντα θά σας κάμω να ιδήτε.

Δέν ήδύνασθε να κάμητε καλλιτέραν συνάντησιν, διότι εύρίσκεσθε ακριβώς παρά τή έπιθεωρητή της αστυνομίας και τών καταγωγίων.»

Επειδή δέ ήμεις ήρωτώμεν αυτών μήπως ήτο ανάγκη άλλης ένδυμασίας,

«Μη φοβήσθε, απήντησε, ένδύθητε κατά τό σύνθηες' λάβετε τά ώρολόγια σας και τās χρηματουήκας σας. Κανείς δέν θά τολμήση να σας πειράξη όταν ιδη ότι σας συνοδεύω εγώ και οι άνθρωποι μου, και τίποτε δέν θά σας λείψη' και εις αυτά δέ τά μέρη όπου έν πλήρει μεσημερίξ ήδύναντο να σας γυμνώσωσι, κανείς δέν θά τολμήση να έγγίση μίαν τών τριχών της κεφαλής σας. Έλθετε και θά σας δείξω λεπτομερώς τά καταγώγια τών κλεπτών, τά καπηλειών των, τά θεατρών των, τους τόπους τών διασκεδάσεων των, τās φυλακάς όπου στοιβάζομεν τά κατά την νόκτα συλλεγόμενα έλεεινά ύντα έν ταις άγυιαίς, τά μέρη όπου αίκούσι συνήθως φύρδην μίγδην ναύται, έργάται, λεμβούχοι και λοιποδύται' τέλος τους εγκαταλειμμένους οικίσκους όπου οι πλόνητες, οι βίγαντες και βουλιμιώντες επαίται εύρίσκουσιν άνεσιν ώρων τινών, και έστιν ότε, τό τελευταίον των καταφύγιον.»

Η ειών αυτη, ώς παρουσίαζεν αυτην ο διευθυντής Πρίξ, προσεμήνυεν έκδρομήν λίαν περιε-

ργον, ήμεις δ' ύπεσχθήμεν να μείνωμεν πιστοί εις τόν λόγον μας. Έν τη Ουάιτ Σάπελ, όπου εύρισκόμεθα τότε, διετρέξαμεν ίκανόν διάστημα, ειτα, κεντούμενοι ύπό περιεργίας, δέν ήδυνήθημεν να επανέλθωμεν οικoi πριν ή παρατηρήσωμεν όλίγον τά ήκιστα τερπνά κάνιστρα της όδοϋ τών κραιπωλών και την έμποροπανήγυριν τών παλαιών φορματίων, ήτις τελείται έν τώ Χάουιτς δίτε.

Οι κάτοικοι τών ώραιοιν τούτων συνοικιών, και οι ελάχιστον του γραφικου έρασταί, έχουσι τό δικαίωμα να υπερηφανεύονται επί ταις δύο ταύταις εκθέσεσι. Τα εκτεθέμενα αντικείμενα μετεΐχον ίκανής πρωτοτυπίας. Άλλως τε, κατά την περίπτωση ταύτην, ήμεις νύνηθημεν μεγάλως ύπό της τύχης, διότι ήδυνήθημεν να ιδώμεν έν πλήρει μεσημερία, και ύπό άπάσας αυτου τās όψεις, ό,τι εις όλιγίστους περιγηγητάς έδόθη να ιδώσι, τουτέστι τόν παραδόξον πληθυσμόν τών συνοικιών τούτων. Κατά την στιγμήν εκείνην έγίνετο ή έκφορά δυστήνου τινός νεάνιδος, ήν ειχε φρονέσει δι' επτά πληγών μαχαίρας ναύτης τις, όστις ειχε μετά τό έγκλημά του αυτακτονήσει. Η έκφορά αύτη ειχε συζητήσει άτασαν την συνοικίαν, και οι όδοι της Ουάιτ Σάπελ, της Λέμαν, και πάλαι αι εις αυτάς απολήγουσαι έβρίθον λαού. Άδύνατον είναι ν' απαριθμήση τις τους συμπεπαισμένους μαύρους πύλους, οδς είδαμεν έν παρατάξει, τά ρύπον μεστά ένδύματα, τά διεραγάτα και παραμορφωμένα ύποδήματα. Άπειροι γυναικες, νεαί και γραίαι, ήκολούθουν την έκφοράν, φέρουσαι πύλους ώρρικασμένους, ένδύματα πλήρη όπών και κηλίδων, άπειρα δέ παιδία ένδεδυμένα άπερωματισμένα βάρη! Ουδαμού δ' έβλεπέ τις περικηνημίδας ή χιτωνάς, αλλά κόμας, τās τρίχας τών όποιών ουδέποτε τό κτένιον διήρσε, γενειάδας, έρ' ών ή κόνις άποθαικείτο έν άνέσει, ό δέ βύμβας ειχε κατατεθή έν άφρονία. Παρ' άπασι δέ τούτοις αι σάρκες έφαινοντο διά τών σχισμών τών ένδυμάτων, σάρκες υπομέλαιναί, χοώδεις και έχουσαι τους πόρους κεκλεισμένους. Έχει και ή ρυπαρότης την αξίαν της' ή άδιαπέραστος αύτη επιδερμίς, κωλύουσα την αναπνοήν, καθιστά ήττονα την άπόλειαν και σχεδόν μηδαμινήν' τοιοιτοτρόπως οικονομείται μέγα μέρος έπιουσιού ήρτου, όστις ένταύθα δέν είναι και πάντα πρόχειρος. Ουδείς δύναται να ειπή πών ό,τι παρετηρήσαμεν κατ' εκείνην την αξιωμανημόνευτον ήμέραν, την άποτελέσσασαν έποχήν διά την Ουάιτ Σάπελ, κατά την παράλασιν εκείνην της ένδειας και κατακτώσεως' ουδείς δύναται να διαγηθή ή,τι είδαμεν εις τό πολυποικίλον εκείνο πλήθος, ουδείς δύναται να διαγράψη τās ισχνάς, ώχράς, τραχείας και θηριώδεις εκείνας όψεις! Ουδέποτε ή γραφίς του Κελλώ έγραψε τόσην άλληθείς επαίτας, και τόση γυμνασίως ώς τους ήμετέρους.

Τή επαύριον, αφίχθημεν κατά την ώρισμένην ώραν εις τόν αστυνομικόν σταθμόν της όδοϋ Λέμαν, όπου ο αστυνόμος μας περιέμενε. Είχε μεθ' έαυτου δύο κλητήρας φέροντες ένδυμα πολιτικόν, και τρίτον τινά φέροντα την επισήμον στολήν, ήτις συνίστατο εις πύλον στερρόν εκ κηρωτου ύφάσματος, μέλαν ένδυμα μετά κομβίων άργυρών, περισκελίδα μέλαιναν, και ύπό την μάλην, την καθιερωμένην βάρβον, τό λεγόμενον στάφ, όπερ χρακκηρίζει τόν αστυνομικόν κλητήρα. Έκαστος τών κυρίων εκείνων ήτο προς τούτους εφοδιασμένος και με ένα κρυπτόν φανόν, έν φέρουσιν ουτοι ύπό τά ένδύματά των' ή συσκευή αύτη είναι πολύτιμος, ουδείς δέ τών κλητήρων εξέρχεται ποτέ την νόκτα άνευ αυτής.

Επειδή ειχε παρακολούήσει ήμας και έτερός τις φίλος, ήμεθα οι πάντες όκτώ άτομα, λογιζομένων του τε κ. Πρίξ και τών τριών του κλητήρων. Έπληρον έρα δύο όφθαλμοί άγρυπνούντες επί ενός έκαστου εξ ήμων, όθεν ήδυνάμεθα να βελδίζομεν άμέριμνοι. Διήλλομεν τότε άνά δύο τό μήκος του πεζοδρομίου, έν σιωπή. Μετ' ου πολυ δέ, καταλιπόντες την όδον Λέμαν, ήτις είναι ευρεία και ίκανή: εύθεια, (και σημειωτέον ένταύθα ότι εις τās πενιχρότερας του Λονδίνου συνοικίας εύρίσκονται ενίοτε μεγάλαί τινές άρτηριαί ουδόλως ύπάρχουσαι εις ήττον πενιχράς), εισεδύσαμεν έντός λαβυρίνθου στενών και σκολιών άτραπιών, αίτινες, έρημοι ουσαι την ήμέραν, κατ' εκείνην την στιγμήν ήσαν λίαν θορυβώδεις.

Απαντα τά καταστήματα ύπήρχον φωτισμένα' τά οίνοπωλεία μεστά μέχρι τών θυρών, όπου πολλοί μάλιστα οίνοπόται περιέμενον να εύρωσιν έλευθέραν την διόδον. Εις έκαστον ήμων βήμα σχεδόν ύπεννόμεν όμίλους εργατών, και ναύτας άδοντας ή φιλονεικούντας, άπαντα ήμισυμεθυμένους.

Ο κ. Πρίξ, θελήσας να διασκεδάση την ανυπομονήσαν μας, μας ώδήγησεν εις κατάστημά τι ευρύτατον, φέρον τό όνομα Πρίγκιψ της Δαιμιμαρκίας, και τό όποιον ειχε διασκευασθή εις θεατρον. Εισήλλομεν δέ και ήμεις έντός αυτου άνευ εισιτηρίων, χάρις εις την συνοδεύουσαν ήμας αστυνομίαν. Ο Πρίγκιψ της Δαιμιμαρκίας είναι ώδικόν και όρχηστικόν καφενείον, όπου συρρέει πλήθος κόσμου' εκεί παρουσιάζονται επί της σκηνής πολυμυθίς κόνες και πίθηκοι, πικροδακτοί δέ γόητες έκτελοϋσιν έκτακτα σωματικά γυμνάσια επί τραπέζων ειτε επί τεταμένου σχοινίου. Απαντα ταύτα έτερφαν και ήμας επί τινα στιγμήν, αλλά τί κοινόν της συνοικίας εδεικνυε μέγιστον διαφέρον εις την παράστασιν' μεθ' όλα ταύτα ουδέν έκτακτον παρετηρήσαμεν ουτε εις τās ένδυμασίας ουτε εις τά πρόσωπα τών θεατών. Βεβαίως όμως ο κ. Πρίξ ήθελε να έργασθή

βαθμιαίως. Τή έντι δέ δέν έβραδύναμεν να εισέλθωμεν εις διάφορα ώδικά καφενεία, ένθα ξένοι ναύται, μεμιγμένοι μετά αίσχροβίων γυναικών, απέτέλουν τό κοινόν των τε δραματουργών και τών θεωμένων. Έντός ενός τών καφενείων εκείνων, εις τών ευστροφωτέρων όρχηστών ήθέλησε να δώση ήμιν δείγμα της βρεττανικής όρχήσεως' άλληώς δέ ήτο αξίον θαυμασμού να βλέπη τις αυτών πτερυγίζοντα άπνευστί επί του σκανιδώματος. Περί αυτών ειχε σχηματισθή όμιλος ανθρώπων' ύπεχρεώθημεν να παραμείνωμεν μέχρι τέλους, και τότε ήλθεν ή σειρά τών έπυφημιών και τών συγχαρητηρίων' ειτα προσέφερον ήμιν ζύθον και πόντες, ταύτα δέ μετά τοσούτης φιλόφρονος χάριτος, ώστε ήναγκάσθημεν να δεχθώμεν.

«Εύρισκόμενός τις έν μέσω λίκιων, ειπεν εις εξ ήμων, δέον να ώρύεται.» Συνεπιόμεν λοιπόν και ήμεις μετ' αυτών, αλλά και ήμεις επληρώσαμεν μάλιστα άποσυρόμενοι τό προσφερόντα ήμιν ποτά, ένεκα του όποιου έλάβομεν παρά τών νέων μας γνωρίμων την τιμήν να συνοδευθώμεν μέχρι της όδοϋ και να αποκαλεσθώμεν πολλάκις τζέρτλερμαί. Μεθ' όλα ταύτα ήκιστα εκολακώθημεν εκ τών δείγματων τοιούτου σεβασμού, έχοντες ύπ' όψιν τά πρόσωπα ύπ' ών προσεφέροντο ήμιν' έδει όμως να εύχαριστηθώμεν και εις τούτο, ό δέ κ. Πρίξ ειχεν ιδή άλλα πολύ χειρότερα τούτων' άλλως τε ήθελε να μη άποκρούση τίποτε, διό και έφερον ήμας να ιδώμεν τās ρυπαρωτέρας οικίας τών ακαθάρτων τούτων συνοικιών, εξεπλήχθημεν δέ λίαν παρατηρήσαντες έν αυταις άκραν γαλήνην και καθαριότητα, πράγματα σπανίως άπαντώμενα εις τους έλεεινούς εκείνους τόπους. Βίδαμεν μάλιστα ότι τά άλλα πλάσματα τά κατοικούντα τά έλεεινά εκείνα καταγώγια ήσχόνοντο διά την κατάστασιν εις ήν διετέλουν, διότι ένώπιόν μας ήρωορίων, εκυπτον την κεφαλήν και εις τās έρωτήσεις μας απήντων υποτραυλιζοντα.

Η πατριώδης και άεννάως άγρυπνοΰσα εις ήμας αστυνομία μας ώδήγησε μετά ταύτα εις τά ξενοδοχεία της συνοικίας. Και πρώτον επεσεφθημεν, έν τη πλατείξ Βάλ κλόξ, έν μετ' επίπλων ξενοδοχείον διά ναύτας. Δέν νομίζω αναγκάιον να σας προσθέσω ότι οι ξένοι έλειπον κατά την στιγμήν εκείνην όπως έορτάσωσι τόν Διονυσιον' ει και ή ώρα ήτο άρχή, ό διευθυντής του ξενοδοχείου, Ιωάννης Στυμόρ, ανέλαβε να δείξη ήμιν τά δωμάτια του ως δεδοκιμασμένος οδηγός. «Ίδείτε, έλεγεν ήμιν, πόσον είναι τά πάντα καλώς διατεθειμένα, και πόσον ένόησα να ώφελήθω εκ του τόπου' οι ξένοι μου, εύρισκόμενοι έν τη θαλάσση κατακλίνονται επί κλωρών, ιδού όμως εύρίσκουσιν άλληθείς κοιτώνας.» Και λέγων ταύτα εδεικνυεν ήμιν συγχρόνως έίδός τι έρμαρίων, τά όποια ήσαν αι κλίνας τών

Η ενέργεια τής σοκολάτας επί του οργανισμού είναι άλλως διάφορος τής του τείου και του καφέ, όπως είδομεν εις τας περί αυτών περιγραφάς. Είδομεν εκεί, ότι αι δύο αύται ούσιαι ενεργούσι διεγερτικώς επί του νευρικού συστήματος· ή σοκολάτα όμως ως εκ των θρεπτικών ούσιων τās δροϊκας ενέχει, λευκώματος και λίπους, και του όλίγου ποσού των άλάτων και των διεγερτικών ούσιων, δύνανται να θεωρηθή ως ποτάν πραότατα διεγείρον και ισχυρότατα τρέφον· ως τοιοῦτον δε συναγωνίζεται και μετ' αυτού του γάλακτος. Διότι δε έν σμικρῷ όγκω περιέχει πολλάς θρεπτικὰς ούσιαις, προς δε και διότι είναι εύπεπτος, αναφυκτική διά νοσοῦντας και ύγειαι· και διατηρείται καλῶς, είνε κατάλληλος εις έκδρομάς, ταξείδια κτλ. Είπομεν ένταῦθα τήν σοκολάταν εύπεπτον ει και περιέχουσαν μέγα ποσόν λίπους, τοῦτο δε διότι ή ενέργεια αὔτη του λίπους αντισηροποιείται διά των συνεμβλαλλομένων άρωματικών ούσιων, και έπομένως δύνανται να περθῆ υπό στομάχων ούχι τόσων εύαισθητων και εύπαθων, όπως τα λιπαρά κρέατα και οι λιποβριθεις ζωμια μετά τήν προσθήκην των διαφόρων άρτυμάτων και καρυκευμάτων. Τās τυχόν διεγερτικὰς ιδιότητες των έν τῇ σοκολάτῃ άρωματικών ούσιων απορροφῶμεν προσθήτοντες περισσότερον ὕδωρ ή γάλα.

Όπως δ καφέ και τῶ τείον, οὔτω και ή σοκολάτα νοθεύεται συχνότατα υπό των εμπόρων. Άμυλον εκ φακής, πύσων, σάγου, γαιωμήλων, όρυζα, αραβόσιτος, κόμμι, σάλεπι, ταπιόκα, μαραντάμυλον, μινγνόμενα μετά βουτύρου κοινού, λίπους, κρόκκου ὤδων, ελαιου ελαιων ή άμυγδαλων, ενίοτε μετά κρητιδος ή κιμωλιας γῆς και κεχωματισμένα δια λεπτής κόνεως κεράμιον (κουρκασανηθῆ) ὄχρας, κινναθάρεως, θεϊκού ὕδραργύρου έτι δε και άμμιου (έρυθρου ὄξειδίου του μολύβδου) αποτελοῦσι τὰ κυριώτερα τῆς νόθου σοκολάτας συστατικά, ενίοτε δε και τὰ μόνα.

Τās νοθείαις ὅμως και θολιότητας ταύτας αναγνωρίζομεν εύκολώτερον των του καφέ και τείου δια τῆς ὄψεως, ὀσμῆς, γεύσεως, του μικροσκοπίου κ.λ.

Έάν τὰ πλινθία τῆς σοκολάτας εἰσιν άμιγῆ των άνω ούσιων, θρακύνενα δεικνύουσιν επιφάνειαν λεῖαν, χρώματος ὀφρονῆ ή ξανθίζοντος· τὰ νεοθευμένα δε έχουσιν επιφάνειαν αδραν, κοκκώδη, ὑπόφαιον μάλλον, έν δε περιέχουσι και ὀρυκτάς ούσιαις ή επιφάνεια φέρει έρυθράς γραμμὰς ή αυλακας. Ένίοτε ή διάτομος επιφάνει

Επιγράφομεν «Γλυκοσυμποπιον Σ. Παυλίδου και Σα», «κατασκευάζονται τὰ εξῆς είδη σοκολάτας έν τῇ ειρημένῃ καταστάσει: α' σοκολάτα με βανίλλιον, β' σοκ. τῆς ὕγεας, γ' σοκ. γεμιστῆ με πραλινῆ μουσκάδου, δ' σοκ. με κρέμα, ε' σοκ. με πιστάκι, ζ' σοκ. εις παστιλλιας (με βανίλλιον), ζ' σοκ. εις παστιλλιας (τῆς ὕγεας), η' σοκ. χυροσταλωμένη. Τέλος πωλείται έν αὐτῇ και κακίον καθαρόν.

νεια των πλινθίων φαίνονται ὑπόλευκος και μαρμαρίζουσα· τὸ τοιοῦτον εξαρτώμενον εκ τῆς λίαν θερμῆς εις τύπους συμπύσεως αυτών δεν είνε κακὴν σημεῖον. Έάν από των σπέρματων του κακά ἀφῆρηται τὸ βούτυρον, αντ' αυτού δε εἰσῆχθη έν τοῖς πλινθίοις λίπος, ελαιον, κοινόν βούτυρον, ή σοκολάτα ως επί τὸ πολὺ έχει βλαρείαν, ταγγῆν ὀσμῆν. Έάν τὰ σπέρματα, εξ ὄν ἐπήχθησαν τὰ πλινθία ήσαν κακῆς ποιότητος, ακάθαρτα, ή ἐφῆχθησαν ὑπὲρ τὸ μέτρον, τότε ή ὀσμῆ τῆς σοκολάτας είνε έμπυρευματική, ή γεύσις βλαρεία και δριμυία, τὰ πλινθία δε τρίζουσι μεταξὺ των ὀδόντων.

Οἱ κόκκοι του άμύλου του κακάο διακρίνονται διά τὸ σμικρότατον αυτών μέγεθος από των κόκκων του άμύλου, των γαιωμήλιων και άλλων. Τήν διά κοινού άμύλου ή άλεύρου νοθείαν ανακαλύπτομεν είτε διά του μικροσκοπίου είτε διά χημικῶν μέσων, επιχόντες π.χ. εις διάλυσιν σοκολάτας έν ὕδατι χάρμα ιωδίου· εάν σχηματισθῆ κυανοῦν χρώμα ζωηρόν τότε περιέχει ξένον άμυλον ή άλευρον. Η λεπτή κόνις των κεράμιων ή πλινθίων, ή ὄχρα, τὸ άμμιον και τὰ παρόμοια σχηματίζουσιν εις τήν ὕδατόδη διάλυσιν τῆς σοκολάτας κατακάθισμα έρυθρόν. Τὸ άμμιον ανιχνεύομεν ρίπτοντες τεμάχιον αυτῆς επί ανημμένου ανθράκων, ὅτε αναπτύσσεται θειώδες ὄξύ (αναγνωρίζομενον εκ τῆς διαπεραστικῆς αὐτοῦ ὀσμῆς). Σοκολάτα, ήτις βραζομένη μετ' ὕδατος γίνεται λίαν πυκνῆ είνε απορριπτέα, διότι περιέχει άλευρον και παρομοίαις ούσιαις. Απορριπτέα τέλος είνε και τὰ πλινθία τὰ ὑπ' έντόμων ή καμψῶν διαθεβρωμένα διότι καταδικνύουσι νοθείαν ή κακὴν παρασκευήν.

Πῶς δε ή σοκολάτα βράζεται μετ' διδάσκει δ κ. Παυλίδης έν σελίδι 47 του φυλλαδίου του.

«Διά να βράσης σοκολάταν έτοιμάσεις εις κόβιν μέρος αυτῆς, τὸ ὅσῳον θέτεις εις εύρύχωρον άγγεῖον· ἀκολουθεις εις έτερον μετάλλινον άγγεῖον θέτεις πυσόν ὕδατος ανάλογον τῆς προαδιορισθείσης σοκολάτας, τὸ ὅσοῦον θέτεις εις τὸ πῦρ και λαμβάνει μιαν θράσιν· εκ του ζέοντος ὕδατος χύνεις μικράν ποσότητα έντός του άγγείου εις ὃ εύρίσκεται ή κόνις τῆς σοκολάτας, μετά δε ταῦτα λαμβάνεις κοχλιάριον και θλίβεις τήν έντός του ὕδατος κόνιν ἔως οὐ γένην αρκετῆ ένωσις αυτών εις είδος γαλακτώματος· χύνεις δε τοῦτο έντός του επί του πυρός μεταλλίνου άγγείου του περιέχοντος τὸ μεγαλύτερον μέρος του ὕδατος και ἀφῶ λάθει ή ένωσις αὔτη 2-3 κοχλήσεις τότε ή σοκολάτα είνε έτοιμῆ προς πόσιν. Τὸν αὐτὸν τρόπον θέλεις ἀκολουθῆσαι εις τήν μετά γάλακτος βράσιν. Ό επιθυμῶν ἀφάρῶδη τήν σοκολάταν, ἀνάγκη να προμηθευθῆ βραστήριον (μπρίκι) με ξύλινον τροχήσκον. Ταῦτα δε

πωλοῦνται έν τῷ ένταῦθα ζαχαροπλαστείῳ του κ. Σ. Παυλίδου.»

Σ. Μ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΖΑΪΜΗ, ΛΟΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Τρεις ήσαν οι έν τῇ συνειδήσει (τῆς Ἐπιδάουρου) ὑπερισχόντες, και οι τρεις Πελοποννήσιοι, ὁ Ζαΐμης, ὁ Λόντος, και ὁ Κολοκοτρώνης. Ὁ Ζαΐμης, ισχύοντος πατρός υἱος ισχυρότερος, ὑπερείχεν ὄλων των προσεστώτων τῆς Πελοποννήσου· διεκρίθη επί του άγωνος διά τήν μετριοπάθειαν προς τους έχθρους, τήν ειλικρίνειαν προς τους φίλους και τήν προς τους δεομένους επιείκειαν· έμεγαλοφρόνει ως οὐδεις των προϊσταμένων τῆς Ἑλλάδος, αλλά, φύσει ἄτολμος, δεν έμεγαλοπραγμόνει· πανθομολόγητος ήτον ή σύνεσις του και άραιφνή· ὁ πατριωτισμός του, ἀλλ' έπεσεκίαζε τās ἀρετάς ταύτας φιλόδοξος ἀλαζονεϊκῶς, ὀδησσασα αὐτὸν και εις ανταρσίαν· ήγεμονικόν ήτο τὸ βλέμμα του, τὸ ἦθος του ασιακόν, αξιοπροπές τὸ σχῆμά του και τὸ βάδισμά του σεσοδημένον. «Τὶ Ζαΐμης τ' Ἰβραήμης», έλεγαν οι θλέποντες αὐτὸν διερχόμενον· ὀλίγη ήτον ή μάθησις του, ἀλλὰ πολλήν τήν ειδεικνυεν ὁ εύρος νοῦς του· ἔθελε τους ἀκρατάς του διά τῆς φυσικῆς του εύγλωττίας, και ἐθερμαινε τās καρδιας των διά των φιλογενῶν προτροπῶν του· ὁ πατριωτισμός του δεν εἶχεν ἕρια τὸν Ἰσθμόν, ως τινων άλλων συμπολιτῶν του· πατρίς του ήτον ὀλη ή Ἑλλάς, και εις ἀπολύτρωσιν ὀλης τῆς Ἑλλάδος ήγωνίζετο τὸν καλὸν άγῶνα· ή άγενής διακρίσις αὐτόχθονος και έτερόχθονος δεν εἰσεχώρησεν εις τήν καρδίαν του. «Ἑλλῆνας εξ ἔσου ἐθεώρει πάντας τους ὑπὸ τὸν ξένον ζυγὸν πιστεῦοντας εις Χριστὸν δημογενητῆς του· πρόθυμος έτρεχεν εις τους κινδύνους προς ἐμφύχωσιν του λαοῦ, αν και μὴ φιλοπόλεμος· τὸσον δε ἀπειχε του επιδιώκειν στρατιωτικὴν δόξαν ὥστε ἐγλεόαζεν αὐτὸς εαυτὸν διά τήν έν πολέμοις δειλίαν του· κινδυνεύουσις τῆς πατρίδος, ελησημόνησε τήν προς τὸν Καραϊσκάκην δικαίαν έχθραν του, πρόεδρος ανυχορευθεις τῆς κυβερνήσεως, και χάριν τῆς κοινῆς σωτηρίας τῷ ἔδωκεν ὕσση εξουσίαν διδοει τις μόνον τοῖς πιστοῖς φίλοις του· «ή πατρίς», ειπε, «θέλω να σωθῆ, και ἄς μεγαλυνηθῆ ὁ έχθρός μου»· μετά τήν ακάθεκτον πρόδον των Αἰγυπτίων επάτησε τήν Πελοπόννητον, αν και προγεγραμμένος, ειπὼν προς τους συμπολίτας του ιδόντας αὐτὸν ἀπροσδοκῆτως· «ἦλθα ν' ἀποθάνω μετ' ὕμων»· ἐπληρώθη ή φιλοτιμία του, διότι τὸ έν Ζακύνθῳ συνταχθὲν περι τῆς άγγλικῆς προστασίας έγγραφον εθεώρει τὸν Κολοκοτρώνην Πελοποννησίαρχον· ἀλλ' έπειδῆ έν τοῖς δεινοῖς εκείνοις καιροῖς ἐνομιζέτο σωτήριον, τὸ ὑπέγραψεν ειπὼν τῷ Κολοκοτρώνη ένάπειον πολλῶν· «δεν θὰ σοί

παρεχῶρον τὰ πρωτεία, αν δεν ἔβλεπα κινδυνεύουσαν τήν πατρίδα»· διά τὸν αὐτὸν λόγον καθυπέβαλεν αὐθόρμητος εαυτὸν ὑπὸ τās διαταγὰς του αντιζήλου του τούτου και ὄλας τās επί του Ἰβραήμη εκστρατείας· εἶχε τι ιδιαίτερον χαρακτηριστικὸν ὁ άνήρ οὗτος· έν τῇ ὑπερηφανείῳ του ήτον ἀξιαγάπητος· συμπολιτευόμενοι και αντιπολιτευόμενοι τὸν ἐτίμων διά τὸν χαρακτήρα του και τās κοινωνικὰς ἀρετάς του· «πολλάκις αντιπολιτεύθη τὸν Ζαΐμην», έλεγεν ὁ Κολοκοτρώνης, «ἀλλὰ ποτὲ δεν τὸν ἐμίσησα.»

Ἄνακτοσπατος του Ζαΐμη και τῆς αὐτῆς εἰποτε πολιτικῆς και των αυτων προς ὄλην τήν Ἑλλάδα και προς ὄλους τους Ἑλλῆνας φρονημάτων ήτον ὁ ἐξάδελφός του, Ἄνδρέας Λόντος, υἱος ἐξόχου πατρός, ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Ἀρχῆς επί δουλείας ἀποκεφαλισθέντος· ειχε χαρακτῆρα ὄλιως ἱπποτικόν· πολλάκις εξετρέπετο εις ἄτοπα, ἀλλ', ως ἀγαθός, πάντοτε έπροθυμετο να ἐξιλεῶν ὅσους επικρανειεν, ή να ικανοποιῆ ὅσους ἔβλαπτεν· ἀπεχόμενος δε συνήθως των πολιτικῶν ήσπάζετο τὸν στρατιωτικὸν βίον· ὥστε τῆς δουδος ταύτης ὁ μεν Ζαΐμης δικαίως εθεωρετο ὁ νοῦς, ὁ δε Λόντος ὁ βραχίων. Οι δύο δε οὔτοι άνδρες διά τήν παντοτεινὴν ὁμοφροσύνην των ὀνομάζοντο δι' ἐνός και του αὐτοῦ ὀνόματος· «οἱ Ἄνδραει.»

Όσον διέπρεπεν ὁ Ζαΐμης μεταξὺ των πολιτικῶν, τόσον ὁ Κολοκοτρώνης, γόνος και ἀπόγονος τουρκομάχων και μαχιμῶν ανδρῶν, διέπρεπε μεταξὺ των πολεμικῶν· νέος ὢν ἔμαθε τὰ κοινὰ γράμματα και, εις ἐνδειξιν τῆς διαδέσεως του προς οὐς και περι ὄν έγγραφε κατά τās επί τῆς επαναστάσεως εκστρατείας του, συνείλιζε διαφοροτρόπως να ὑπογράφη τὸ ἀρκτικὸν στοιχεῖον του χριστιανικοῦ ὀνόματος του, τὸ Θ, μέγα μεν ἀναγκῶν ή ὀργιζόμενος, μικρὸν δε ἰλαρῶς ή φιλικῶς διακειμένος· ἀγρίαν ειχε τήν ὕψιν, ἀλλ' ἤμερον τήν καρδίαν· εύφως εξηγείτο διά παραβολῶν και μύθων· πολλή ή προς αὐτὸν ὑπόληψις του λαοῦ τῆς Πελοποννήσου, και πατρικῆ ή περι του λαοῦ τούτου φροντίς του· είτε ὡς κλέπτης είτε ὡς ἀρματωλὸς περιπλανώμενος έν Πελοποννήσῳ, ή ὑπὸ ξένῳ έν τῇ Ἐπτανήσῳ ὑπηρεθῶν σημαίαν, κατά νοῦν ειχε τήν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος και ἀπεποιετο να στρατεύη εις τόπους ὅθεν δεν ἠδύνατο να θλέπη τὰ βουνα του· οὔτε έν ταῖς επιτυχίαις του ὕψηλοφρόνει, οὔτε έν ταῖς ἀποτυχίαις του ἐταπεινούτο· καταγορεῖτο ὡς μηδέποτε εκστρατεύσας πέραν του Ἰσθμοῦ, ἀλλὰ πολλοὺς πολλάκις ἀπέστειλεν εις ἀντίληψιν των ἐκεί ἀγωνιζομένων· ἔβρεπεν εις ταρχαίς και ἠγάπα ὡς οὐδεις των πολεμικῶν ν' αναμινγύσται εις τὰ πολιτικά, έν οἷς οὐδέποτε εὐδοκίμησεν, άγόμενος διά τήν ἠγωνίαν του, αν και νουναχῆς, ὑπὸ ἰδιοτελῶν και δοκησιόφων· μικρὰν επί τῷ ὀκνήτῳ του ἀφήσας περιουσίαν,

άν και ὀλιγοδάπανος, ἐψέυσε τὴν κοινὴν δόξαν, ὅτι ἀγνάς ἀρπαγῆς δὲν εἶχε τὰς χεῖρας. Δύο ἦσαν, ἔλαγε, τὰ κατορθώματά του ἐπὶ τοῦ ἀγώνος· συνήθισε τοὺς χωρικοὺς τῆς Πελοποννήσου νὰ μὴ φεύγῳσι βλέποντες Τούρκους καὶ νικώμενοι νὰ μὴ προσκυνῶσι. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐν τῇ συνελθείσει ὑπερισχύουσα καὶ ἐν δημοφροσύνῃ ἐργαζομένη τριανδρία.¹

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ (M. de Chasseloup-Laubal.)

... Σεις δὲ, ὡς προσφιλέ μου τέκνα, τὰ ὅποια θὰ μείνετε πολὺ νέα, φεῦ! μετὰ τὸν θάνατόν μου, ἀναγινώσκετε ἐνίοτε τὰς τελευταίας ταύτας σκέψεις τοῦ πατρὸς σας. Μένετε πάντοτε ἡνωμένοι. Κανὲν συμφέρον ἄς μὴ σας διαχωρίσῃ ποτὲ, τὰ πάντα δὲ ἄς μένωσι κοινὰ μεταξύ σας ὅσον τὸ δυνατόν. Πλείτερον καιρὸν. Ἀγαπάτε καὶ ἐπιμελεῖσθε τὴν μητέρα σας· ὑποσηρίζατέ τὴν, ἀπερρώθητε εἰς αὐτήν. Πρὸ παντός ἄλλου ἐστὲ τίμιοι, φιλαλήθεις, εὐθείς· τὸ ὄνομα, τὸ ὄποιον φέρετε, ὑπῆρξεν ἀκηλίδιατον πάντοτε. Ἐστὲ ἄξιοι αὐτοῦ.

Ἐάν ποτε ἔχητέ τινα ἰκανότητα, ἀποφύγετε πᾶσαν μπταιοφροσύνην· τηρήσατε διὰ παντός χαρακτῆρα ἀνεξάρτητον· ἐστὲ οἰκονόμοι καὶ σώφρονες· μὴδὲ πλάσσετε εἰς ἑαυτοὺς ἐπιστάτους ἀνάγκας. Ὁ τίμιος ἄνθρωπος γνωρίζει νὰ ᾔη εὐκρινής. Δὲν γνωρίζω ποῖαν περιουσίαν ὀκῆ ἔχετε μὴν ἡμέραν· ἀλλ' εἴτε μεγάλη εἴτε μικρὰ εἶνε, κατορθώσατε νὰ κανονίσητε τὸν βίον σας συμφώνως μετ' αὐτήν. Ἐργάζεσθε δὲ πάντοτε, ἐργάζεσθε! Ἐπὶ τέλους ἐστὲ ἄνδρες, ἄνδρες ἐλευθεροί· καὶ ἐν ἡ τύχη σας φέρη εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν ὁμοίων σας, μείνατε ἀπλοὶ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, οὐδέποτε θεραπευτικοὶ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους σας, πάντοτε δ' εὐμενεῖς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἐάν δ' ἐκλήθητε ὑπὸ τῆς Θεῖας Προνοίας εἰς τὸ νὰ προσφέρετε ὑπηρεσίας τινὰς εἰς τὸν τόπον σας, εὐχαριστήσατε μὲν αὐτὴν ἐν πάσῃ ταπεινοφροσύνῃ διότι σας ἐξέλεξεν ἄργανα τῶν βουλῶν αὐτῆς, ἀλλὰ μὴ ὑπερηφανευθῆτε διὰ τοῦτο. Οἱ κενόδοξοι καὶ οἱ αὐλικοὶ εἶνε οἱ ἐπικινδυνότεροι ἐχθροὶ τῆς φιλιότητος ἡμῶν πατρίδος. Δ.

ΜΑΝΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς μανιατικῆς κατηχήσεως: «Τίς εἶσαι;» ἡ ἐντελής ἀπάντησις εἶνε: — Ἐλευθερὸς ἀνὴρ. «Ποῦ στηρίζεται ἡ ἐλευθερία σου;» — Βίς τὴν ἀνάμνησιν τῶν προγόνων μου. «Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρόγονοί σου;» — Σπαρτιάται. «Ποῖα εἶνε τὰ καθήκοντα τοῦ μανιάτου;» —

1. Ἰστορ. τῆς Ἑλλάδος ἐκτὸς τοῦ Ν. Τριαντάφυλλου.

Σέβας πρὸς τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας, πρὸς τὴν ἀγάπην τῶν γονέων, σκέψεις πρὸς τῆς ὑποσχέσεως καὶ πίστεως περὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἐκδίκασις τῶν προσβολῶν καὶ ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας, ὡς μεγίστου ἀγαθοῦ, μέχρι θανάτου.¹

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓ. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Τ' ἂν Νικολοβάρβαρὰ κάνει νερὰ καὶ χιόνια. Ἀπὸ τῆς ἑορτῆς δῆλον ἐστὶ τῆς ἀγίας Παρβαρῆς (4 Δεκεμβρίου) μέχρι τῆς τοῦ ἁγ. Νικολάου (6 Δεκ.) καὶ ἄλλως: Τ' ἂν Νικολοβάρβαρὰ οἱ τοῖχοι ἔρῳνον, μὴ τὰ Φωτοκάλαντρα ἀποζηλόνουν. Φωτοκάλαντρα, αἱ δώδεκα ἡμέραι ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῶν Θεοφανίων. Ὅμοια εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθος:

Ἡ Παρβάρὰ βρῆδαρκεῖ καὶ ὁ Σέβας σαβανόνει καὶ ὁ Νικόλας παραγόνει.

Ἡ σημασία τῶν λέξεων τούτων, αἰτινες βεβαιωμένως ἐτέθησαν χάριν τῆς παραχῆσεως, εἶναι περίπου ὅτι ἀπὸ τῆς ἁγ. μέχρι τῆς ἁγ. Παρβαρῆς ἐπιφέρει φῆγας ὄρη καὶ χιόνια. Καὶ ἡ ἐπομένη παροιμία ἐκφράζει εἰκονικῶς ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου πάντοτε σχεδὸν χιονίζει.

Ὁ ἁγ. Νικόλας ἀπρίκει τὰ γένηα του. Διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην καὶ γέρας ἐνίοτε ἀποκαλεῖται ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὡς ἐν τῇ ἀκόλουθῳ παροιμίᾳ:

Πότε εἶναι ἡ καρδίη τοῦ χειμῶνος; Ἡμπερὸς ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ, τοῦ γέροντος τοῦ Νικόλα.

Ἡτοι ὁ ἀνώτατος βασιλεὺς τοῦ φύχους παρατρεῖται συνήθως ἡμέρας τινὰς πρὸ ἢ μετὰ τὰ Χριστουγέννα, καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Τὴν αὐτὴν ἰδέαν καὶ ἄλλως ἐκφέρει ἕτερα παροιμία:

Γόρη-γόρη τοῦ Χριστοῦ ἢ κορφή τοῦ χειμῶνος.

Ἡ: Νικολίτσα Βαρβαρίτσα, ἡμπερὸς ὀπίσω εἶν' ὁ χειμῶνας.

Χειμωνιάτικη Πένη, καλοκαιρινὴ χαρά.

Ὅταν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ὁ χειμῶν ἦναι δριμύς, τὸ θέρος εἶναι εὐάρεστον.

Χριστούγεννα χρυσόχρῳα, Φῶτα φωτινὰ, Ἄπορη καὶ ἀποκλειστικαί, Ἀμαρπὰ καλοδραγμένη, εἶν' ὁ γρόνος ὁ καλός.

Τὸ ἔτος προμηνύεται εὐτυχές ὅταν κατὰ μὲν τὰ Χριστουγέννα χιονίζῃ, κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανίων ὁ καιρὸς ἦναι εὐδαίμων, κατὰ τὸ Πάσχα βροχερὸς, καὶ κατὰ τὰς Ἀπόκριαι βροχὴ βαγδυσίταται ἀποκλείουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς οἰκίαις των.

1. Ἰστορ. τῆς Ἑλλάδος ἐκτὸς τοῦ Ν. Μ. Παρβάρη, β'.

Χαρὰ εἰς τὰ Πένηα τὰ στεγνὰ, τὰ Φῶτα χιονισμένα καὶ τὴ λαμπρὴν βροχόμονη, τ' ἀμαρπὰ γεμισμένα.

Εὐφροία μεγάλη ἐπέρχεται καὶ πληροῦνται αἱ ἀποθήκαι διαφόρων προϊόντων, ὅταν κατὰ τὰ Χριστουγέννα ἐπικρατῇ ζηρασία, κατὰ τὰ Θεοφάνια χιονίζῃ καὶ κατὰ τὸ Πάσχα βρέχῃ. Λέγεται καὶ ἄλλως, συμφωνότερον πρὸς τὴν προηγουμένην παροιμίαν:

Χαρὰ εἰς τὰ Φῶτα τὰ στεγνὰ καὶ τὴν λαμπρὴν νὰ βρέχῃ καὶ τὰ Πένηα χιονισμένα, τὰ ἀμαρπὰ γεμισμένα.

Τρεῖς τὰ Πένηα, τρεῖς τὰ Φῶτα καὶ εἴη τὸ μεγάλο Πάσχα.

Ἡ παροιμία αὕτη ἐρρίζει πόσαι ἡμέραι ἀργίας εἶναι δεδικαιολογημένα κατὰ τὰς ἀναφερομένας ἑορτάς.

ΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἡ ἐλευθερία τότε μόνον δύναται νὰ ᾔη ὠφέλιμος, ὅταν ἡ ἀλήθεια ἔχη τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, διότι εἰς τὰς ἐλευθερίας πολιτείας τὸ ψεῦδος βαδίζει ἀνευθιράστως. (Γκιζώ.)

* Ἡ γλυκύτερα ζωὴ μοιάζει τὴν ἐπιφάνειαν κώματος γαλιηνίου τὴν ὅποιαν συνταράσσει ἡ πτῖσις καὶ ἐνδεῖ μόνου φύλλου. (Κ' Νουκῶν.)

* Ἐκεῖνο μόνον φέεται τὸ ἔαρ, ἔτι σπαρῆ τὸν χειμῶνα. Ἐάν διὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ οὐτε σπεῖροντα οὐτε θερίζοντα, φύουσι χόρτον ἄσπαρτον οἱ ἄγροί, οἱ λαοὶ ὅμως καὶ τὰ ἔθνη θερίζουσι μόνον ἔτι ἐσπεῖραν καὶ δρέπουσιν ἔτι ἐφύτευσαν.

Ὁ περὶ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν ἀκαμάτους ἀσχολούμενος Μαραήσιος δε Φησικὸς ἐκ Πηλίου-Μηλίου ἐδημοσίευσεν πρὸ μικροῦ ἐν Παρισίοις κομψὸν φυλλάδιον, περιέχον ἀνεκδοτὰ τινὰ ποιήματα τοῦ εὐφροῦ ποιητοῦ τῆς Ἀρχαίας τῆς κούρας, τοῦ ἀειμνήστου Ἰακωβῆκος Ρίζου Νερούλου. Ἡ τοῦ φυλλάδιου τούτου ἀποσπάσμα τὸ κατωθὶ δημοσιούμενον χάριν ποιήματα, μεταφράζομεν δὲ τὰ ἐπέμνηα ἐν τῶν προλεγόμενων τοῦ φιλέλληκος ἐκδοτοῦ, ὅπως καταδείξωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μὰς ὅποσον σπουδαιότητα ἀποθίδουσι ἔξοι λόγοι εἰς τὰ προϊόντα τῆς νωτῆρας ἡμῶν φιλολογίας, αἶναι πολλῶν τῶν παρ' ἡμῶν σοφῶν προκαλοῦσι τὸ μεῖδιμα. Σ. τ. Δ.

«Τοῦ Ρίζου Νερούλου τὰ ποιήματα εἶνε σπάνια καὶ δυσεύρετα. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε πολλὴν περὶ τὸ γράφειν εὐχέρειαν, ὀλίγον δ' ἐφρόντιζε περὶ τῆς φιλολογικῆς του φήμης, δὲν ἐφύλαττεν ἀντίγραφα τῶν ὅσων ἔγραψε. Τὰ ποιήματά του ποιηθέντα πάντα διὰ τὴν περίστασιν, ὡς λέγομεν, τὰ ἐνέπνευσαν αἱ ἡρωϊκαὶ πράξεις τοῦ ὑπερ τῆς ἑλλ. ἀνεξαρτησίας ἀγώνος ἢ συμβάντα προσωπικὰ, τοιαῦτα δὲ ὄντα τὰ ἐδίδαν εἰς τοὺς φίλους του οὐδὲως φροντίζων περὶ τοῦ τι θ' ἀπογελνῶσι καὶ χωρὶς ἐσθλαῖς καὶ αὐτὸς νὰ προβλέπῃ ὅτι ἤθελεν ποτε οἱ μεταγενέστεροι ἀναζητήσαι τὰ ἔργα του, διὰ διπλοῦν λόγον, καὶ διὰ τὴν ἀξίαν των τὴν πραγματικὴν καὶ χάριν ἀκόμη περιεργείας.

Περὶ τόσον δ' ὀλίγου ἐποίητο τὰ ἔργα του ὁ Ρίζος, ὥστε, ὅταν ἀπέθανε, τὰ τέκνα του οὐδὲ ἐν ποίημα αὐτοῦ τοῦ τόσα εἰς πάντα τὰ εἶδη τῆς ποιήσεως γράψαντος ἠδυνήθησαν ἐν τοῖς ἐγγράφοις του ν' ἀνεύρωσι.

Ἐν ἔτει 1871 εἶχομεν δημοσιεύσει εἰς τὴν Ἐπετηρίδα τοῦ Συλλόγου πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ἑλλ. σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ ἀνεκδοτόν τι ποίημα τοῦ Νερούλου, ἐπιγραφόμενον Ἀποχαιρετισμὸς εἰς Ἰταλίαν, ὅπερ ἐγνωρίσαμεν χάρις τῷ Κ. Βόλιανι, προξένῳ τῆς Ἑλλάδος ἐν Γενεύῃ, γραμματεῖ ποτὲ τοῦ Κυβερνήτου Καποδιστρίου καὶ ἰδιαιτέρῳ φίλῳ τοῦ Ρίζου. Ἐξεφράζομεν δὲ τότε τὴν ἡμετέραν καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων λύπην ἐπὶ τῷ ὅτι τόσα ποιήματα γραφέντα ὑπὸ τοῦ γλαφυροῦ καὶ εὐχεροῦς ἐκείνου καλάμου ἂν δὲν ἐγάρθησαν μένουσι τοῦλάχιστον ἄγνωστα. Τόσω δὲ μάλλον ἐλυπούμεθα, ὅσω, ἐπειδὴ ἤξεύραμεν τὴν ἐπιγραφὴν τινῶν ἐκ τῶν πατριωτικῶν τούτων ποιημάτων, ἠδυνάμεθα νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ πόσον ἀληθῶς λυπηρὰ ἦτο ἡ ἀπώλεια αὕτη καὶ πόσον πολυτίμητα ὀκῆσαν τὰ ἔργα τοῦ Ρίζου καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς Ἑλληνας, ἂν ἤθελον διασωθῆ. Περαιτοῦντες τὴν εὐχαίαν εἰσαγωγῆν, ἣν εἶχομεν παρατάξει τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ποιήματος ἐκείνου, ἐξεφράζομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ ὀλίγαι λέξεις δὲν θὰ ἀπέβανον ἴσως εἰς μάτην καὶ ὅτι ὁ παρώτρυνον ἴσως αὐταὶ τοὺς κατέχοντας ἀνεκδοτὰ τοῦ Νερούλου ποιήματα νὰ τὰ δημοσιεύσωσι. Δὲν ἠπατήθημεν δὲ τοιαῦτα ἐλπίζοντες. Ἡτύχησαμεν δηλαδὴ ν' ἀνεύρωμεν παρὰ τῇ νόμῳ τοῦ ποιητοῦ, τῇ Κυρίᾳ Λουκιᾷ Ρίζου ἐν Παρισίοις τότε διατριβούσῃ, μικρὸν κυανοῦν τετράδιον περιέχον τινὰ ποιήματα τοῦ αὐθιμοῦ αὐτῆς πενθεροῦ. Ἡ Κ. Ρίζου ἠδύκνησε νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς ἡμᾶς τὸ τετράδιον καὶ νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ἐν αὐτῷ. Τὸ μικρὸν τούτο τετράδιον, ὅπερ εἶχεν ἀντιγράψαι αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Νερούλου, περιεχε δέκα μὲν ἀμέρικα ποιήματα, ὅν τρεῖς σπουδαιότατα, τρεῖς δὲ ἀτελεῖ ἀποσπάσματα. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὐτῶν εἶνε αὕται:

- Α' Ἀποχαιρετισμὸς εἰς Ἰταλίαν (154 στίχοι.)
- Β' Εἰς ἑαυτὸν (140 στίχοι.)
- Γ' Ἀπάντησις εἰς τὰ περὶ τοῦ υἱοῦ του ἐλεγεία τῆς Κ. Α. Πάλλη (52 στίχοι.)
- Δ' Ὡδὴ εἰς Μεσολόγγιον (152 στίχοι.)
- Ε' Εἰς Ἀγγλίαν (140 στίχοι.)
- Σ' Εἰς Παρραίους, μέρος α' (270 στίχοι.)
- μέρος β' (84 στίχοι.)
- Ζ' Εἰς τὴν Ἰγυλίαν (69 στίχοι.)
- Η' Εἰς πριγγιπέσσαν Ραλοῦ Καρατζῆ (12 στίχοι.)
- Θ' Εἰς τοὺς Ἑλληνας (260 στίχοι.)
- Ι' Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Πάλλη (52 στίχοι.)

Πάντα τὰ ποιήματα ταῦτα ἐποίηθησαν, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, διὰ τὴν περίστασιν καὶ διαι-

σαύτως, ὅτι κάλλιστα εἶχεν ἀκούσει πᾶν ὅ,τι ἐλέγετο περίεξ ἐαυτῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ. τὸ ἐλάχιστον κίνημα καὶ οὐδὲ νὰ προφέρῃ τὸν ἐλάχιστον ἦχον ὅταν ὤμιλον ἐνώπιον αὐτῆς περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ταφῆς τῆς.

Τὰ ἑμοσιδῆ ταῦτα περιστατικά ἐγέννησαν τὴν ἀπανταχοῦ διαδεδομένην φόβον μήπως ἐντραφισθῇ τις ζῶν. Ἡ φαντασίαι τοῦ λαοῦ ἐνεργεῖ καὶ αὐτῇ, καὶ δὲν παρέχεται ἔτος χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ τις ἐν ταῖς ἐφημερίαις περὶ φερέτρου τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ διηνοίχθησαν διὰ τῶν βιαίων σπασμῶν τῆς ἀπελπισίας ἀναζησάντος τινος. Μάλιστα δὲ ἀναγνώσις τις τοῦ εἶδους τοῦτου ἐπέμυσέ μοι τὴν ἰδέαν τῆς ἡμιστά μὲν εὐτραπέλου διατρέψεως ταύτης, ἀλλὰ δυστυχῶς καταλλήλου νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλου τοῦ κόσμου.

Ἐν πολλαῖς τῆς Γερμανίας πόλεσιν αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ μεριμνήσασαι περὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου συνέστησαν μικρὰ παρεκκλήσια, ἐν οἷς οἱ νεκροὶ κατατάσσονται ἐπὶ κλινῶν νεκρικῶν ἐκκάστου νεκροῦ ἢ χειρὶ κρατεῖ χορδὴν κοινωνοῦσαν πρὸς κωδωνιον ἰδιαίτερον· ἀρκεῖ δὲ ἡ ἐλαχίστη τρομώδης κίνησις ἵνα κινήθῃ ἡ χορδὴ, ἡ δὲ θυρωρὸς τοῦ νεκροταφείου τρέχει πάραυτα. Ὁφείλω ἕμω; νὰ εἶπω ὅτι ἀκόμη δὲν ἐλαβεν ἀφορμὴν νὰ διακόψῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ· οὐδὲν παράδειγμα ἀναστάσεως ἀναφέρεται.

Ἄς μὴ λησμονώμεν πρὸς τούτους, ὅτι ὁ φαινόμενος θάνατος ἐξ ἀνάγκης μεταβάλλεται εἰς πραγματικὸν ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ἐκτὸς ἐάν ὁ νομιζόμενος νεκρὸς ἢ νεκρὰ ἀποτεθῇ ἐντὸς στοᾶς τάφων ἀερίζομένης, ὅπως ἡ Ἰουλιέττα τοῦ Σαίξσπέρ.

Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Ἰωάννου Βαλζάν ἐν τοῖς Ἀθ. Λίταις τοῦ Βίκτωρος Οὐγού, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ποιητοῦ δραματικῆ φρεναπάτη· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφρόντισε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὅτι τὸ φερέτρον τοῦ ἠρώδου τοῦ εἶχεν ὀπίσ. Ἐν τῇ καταστάσει τῆς μεγάλης καταπτώσεως ἦτις χαρακτηρίζει τὴν ληθαργίαν, ἡ ἀσφυξία δύναται νὰ ἐπέλθῃ πρὶν ὁ ἐνταφιαζόμενος ζῶν λάβῃ καιρὸν νὰ ἐγερθῇ καὶ μάλιστα νὰ συναρμόσῃ τὰς ἰδέας του.

Ἦς ἐκ τῶν εὐφυῶν συντακτῶν τῆς Βελγικῆς Ἀνεξαρτησίας διηγήθη ἐσχάτως ἐν αὐτῇ τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν τῆς ὠραίας Λαυρεντίνης τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου. Ἦνοιζαν τὴ φερέτρον τῆς· ὅποιά φρίκη! τὸ σῶμά τῆς εὐρέθῃ συνεσταλμένον ὑπὸ τῆς ὀδύνης, οἱ ὀδόντες ἐδάκνον ἔτι τὸν ἀντίχειρα τῆς ἀριστερῆς χειρὸς κατὰ τὸ ἡμισυ βεβρωμένον. Ἄρα ἡ πείνα ἢ ἡ ἀπελπισία, λέγει εἰρωνικῶς Ἐλβετός τις ἰατρός, ὁ κ. Κάππελερ, ὅστις ἀναφέρει τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, τὴν παρέρωσαν εἰς τὴν μετὰ θάνατον ἀνθρωποφυγίαν ταύτην; ἀλλ' εἰς τὰ τοσοῦτον ἀτελεῖς ἐξηκρι-

θωμένα διηγήματα οὐ μικρὰ δόσις φαντασίας περιέχεται.

Τὴν σήμερον ἡ ἰατρικὴ ἐπιστῆμη κέκτηται ἀλλάνθηστα μέσα πρὸς διάγνωσιν τοῦ θανάτου· ἂς μὴ ἀνησυχῶσιν οἱ ζῶντες. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὸ ἐξῆς γνωστότατον δίστιχον δύναται νὰ χρησιμεύῃ ὡς παρηγορία.

Perin le Bref' est mort depuis onzo cents ans.... Quand on est mort c'est pour longtemps.

ἦτοι· Ὁ Πιπιμπρέφ ἀπέθανε πρὸ ἑνδεκα αἰώνων· Δὲν ἀποθνήσκει δι' ἀνάγκης διὰ ἄλιγον μόνον.

Μέγιστος ἀνδριάς.

Χάλκινος ἀνδριάς, ὀφειλόμενος εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἱκανότητά του κ. Βαρθόλδη καὶ παριστῶν τὴν ἐλευθερίαν φωτιζούσαν τὸν κόσμον, μέλλει νὰ τοποθετηθῇ, ἐντὸς τινων μηνῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρου τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπίτινος νησιδίου, ἐνθα ἔρρευσε τὸ πρῶτον ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας χυθὲν αἷμα. Τὸ μνημεῖον τοῦτο τῆς τέχνης θέλει φθάσῃ μετὰ τῆς κρηπίδος εἰς ὕψος 67 μέτρων, τούτέστι ὕψος πρωταγανῆς διὰ τοιοῦτου εἶδους ἔργον.

Πάλη λευκῶν ἄρκτων.

Θέσμα ὁποῖον σπανίως ἐρῶσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁποῖον οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες ἤθελον πληρῶσαι δι' ἑκατομμυρίου, ἐθεάθη πρὸ μικροῦ ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Κολωνίας. Δύο λευκαὶ ἄρκτοι τῆς παγωμένης Ουλάσσης, ζῶα περίφημα διὰ τὴν θηριωδίαν των, συνεπλάκησαν ἐν τῷ λάκκῳ ἐν ᾧ ἐκρατούντο, καὶ μετὰ πάλην μκνωδιστάτην ἢ ἑτέρα ἐκ τῶν δύο ἔπεσεν. Αἱ δύο αὐταὶ ἄρκτοι εἶχον κομισθῆ ἐκ Σπιτσεβέργης πρὸ πέντε ἐτῶν, τὰς εἶχον δὲ θέσει ἐντὸς μεγάλων τετραγώνων λάκκων, ἐκτισμένων διὰ πελοκητοῦ λίθου· ἐν τῷ μέσῳ τῶν λάκκων τούτων ὑπῆρχον μεγάλαι σκάφαι, πληρούμεναι τακτικῶς δι' ὕδατος. Τὰ δύο θηρία ἔζων ἐν εἰρήνῃ μέχρις ἐσχάτων, ὅτε αἰφνης σφοδρὰ ἔρις ἠγέρθη μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ θήλεια κατέφυγεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν βράχου τινος, ὁ δὲ ἄρρην δὲν ἐπειράθη νὰ τὴν καταδιώξῃ· ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ κατακειμένη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, μέχρις οὐ βιαζομένη ὑπὸ τῆς πείνης ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ· ἀλλ' ἄμ. ὁ ἄρρην εἶδεν αὐτὴν πλησιάζουσαν, ἐξέβαλε γογγυσμὸν μετὰ τριγμῶν τῶν ὀδόντων, εἶτα δὲ μκνωδῶς ὤρμησε κατ' αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὴν σπαράτῃ μετὰ τούτου ἐμπροσθίου· πόδας. Προσερῶ πάλῃ ἤρχισεν, ἀλλ' ἡ θήλεια ταχέως ἠττήθη. Οἱ φύλακες τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου προσέδρομον πάραυτα, λαθόντες μικρὰς σιδηρᾶς βάρδους, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον νὰ χωρίσωσι τοὺς μαχητάς. Εἶπε

1. Perin le Bref, Πιπιμπρέφ ὁ Βορβός, υἱὸς Καρόλου τοῦ Μαρκέλλου, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τῷ 752.

γνωστὸν, ὅτι αἱ λευκαὶ ἄρκτοι τῶν πολικῶν Ουλάσσης ἔχουσι τὰ ὄσθ' τῆς κεφαλῆς πολὺ σκληρὰ, εἶνε δὲ καὶ βωμκαλοῦτεροι τῶν χερσαίων ἄρκτων· διὸ τὰ διὰ σιδηρῶν βάρδων κτυπήματα, ἅτινα ἤθελον φονεύσει βούν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ζαλισσοῖ κἄν τὸν ἄρρην, ὅστις νικήσας τὴν θήλειαν, ἐξώρμηξεν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν ἐξέδαρεν οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· εἶτα δὲ τὴν ἔσυρεν εἰς τὸ βάθος σκάφης, ἐνθα τὴν ἐκράτησεν, ἕως οὐ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδὲν ἐδίδε πλέον σημεῖον ζωῆς. Τότε δὲ ἐξήγαγεν αὐτὴν καὶ ἔσυρε τὸ πτώμα περὶ τὸν λάκκον καὶ τέλος, μετὰ μίαν ὥραν, ἀποκαμῶν ἐκ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δηγμάτων ἅτινα εἶχε λάβει, ὑπῆγε καὶ κατέπεσεν εἰς τὴν τρώγλην του, ἢν οἱ φύλακες ἔκλεισαν πάραυτα, ἀφήσαντες νὰ καταπέσωσιν αἱ σιδηρᾶι κηκλίδες. Φονευθεῖσας τῆς θηλείας ἄρκτου ἠδυνήθησαν νὰ ἐξετάσωσιν ἀκριβῶς τὰς φρικώδεις πληγὰς τῆς· αἱ σάρκαι τῆς κατέπιπτον πανταχόθεν κατὰ τεμάχια, ὁ δὲ τράχηλος καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἦσαν σχεδὸν συντετριμμένα. Ἡρίθμησαν πλείους τῶν ἑκατῶν πληγῶν ἐπὶ τοῦ λοιποῦ σώματος. Παρατηρητέον δὲ ὅτι καὶ ὁ θήλη τὴν διάρκειαν τῆς πάλης τὰ δύο θηρία οὐδεμίαν ἐξέβαλον κραυγὴν, οὐδ' ἐκείνον τὸν ἀλλόκοτον γογγυσμὸν, ὅστις ἀκούεται ὅταν μάχωνται αἱ μέλαιναί ἡμῶν ἄρκτοι.

Σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ ἐν Τουρκίᾳ.

Αἱ νῦν ἐν ἐνεργείᾳ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ ἐν Τουρκίᾳ εἰσὶν:

- 1.- Ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἀδριανουπόλιν καὶ Δελφίνας... 570 χιλιομ.
- 2.- Ἀπὸ Θεσσαλονίκης εἰς Μιτρούτσιν... 338 »
- 3.- Ἀπὸ Ρουστουκίου εἰς Βάρναν 224 »
- 4.- » Θερναβόδας εἰς Κωστάντσιν... 63 »
- 5.- Ἀπὸ Τυρνάβου (Ἀδριανουπόλεως) εἰς Ὑάμπολιν... 103 »
- 6.- Ἀπὸ Βουργαζίου (Ἀδριανουπόλεως) εἰς Δεδέαγατσα-Κουλελί... 444 »
- 7.- Ἀπὸ Βαγριανλούκας, Νεβίου, Ροβερτίνου... 102 »

Ἐν ὅλῳ 4533 χιλιομ.

Ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Πειραιῶς σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, ἡ μόνη ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσα, εἶνε 12 χιλιομέτρων.

Κατὰχρησις οἰνοπνευμάτων.

Ἐν Ἑλβετίᾳ ἡ κατὰχρησις τοῦ ἐκ γεωμήλων βόκλου λυμαινεται τὴν ἐπαρχίαν Βέρνης, ἢ δὲ ἐπιτόπιος κυβέρνησις ἐπὶ πολὺ συνεζήτησε περὶ τῶν μέσων τῆς Θεραπείας διὰ νόμον ἢ ἄλλως πως. Τὸ ἐκ γεωμήλων τοῦτο οἰνοπνεῦμα ἀνομάζεται συνψ, ἢ δὲ κατασκευὴ του εἶνε τοσοῦτον διαδεδομένη εἰς τινὰς τόπους, ὅ-

στε δὲν ὑπάρχει οἰκία, ὅσονδήποτε ταπεινὴ, μὴ διασταλάζουσα αὐτὸ ἀφ' ἑαυτῆς, διὰ μέσων ἀρχαϊκαῶτάτων. Παλοῦσιν ὅσον δύναται, καὶ ἐν ἐλλείψει ἀγοραστῶν πίνουσι αὐτὸ οἱ ἴδιοι. Ἐξ ἐκθέσεων ὑγιεινῆς καὶ ἀναλύσεως τοῦ ποτοῦ τούτου προκύπτει, ὅτι περιέχει μᾶλλον τῶν ἄλλων οἰνοπνευμάτων στοιχεῖα βλαβερὰ εἰς τὴν ὑγίειαν. Βίς μόνην τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βέρνης ἀπεδείχθη ὅτι ὑπάρχουσι πλείονες τῶν 12,000 ἰδιωτικῶν ἀποσταλακτῆρων. Ἡ διοικήσις τῆς ἐπαρχίας ταύτης πρὸς παῦσιν τῆς ἰδιωτικῆς κατασκευῆς, ἐπικινδύνου ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, καὶ τρόπον τινὰ βιαζούσης τὸν κατασκευαστὴν νὰ καταναλώσῃ κατ' οἶκον ὅσον ποσὸν δὲν ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ, ἀπεφάσισε νὰ προστατεύσῃ τὴν σύστασιν προτύπων ἀποσταλακτῆρων, ἐν οἷς ἡ κατὰ μέγας ποσότητος παραγωγὴ προστιβυμένη εἰς μέσα τελειότερα θὰ ἀφίνη μεγαλύτερα κέρδη καὶ θὰ ἀποβῇ ἀδύνατος ὁ συναγωνισμὸς τῶν ἰδιωτικῶν ἀποσταλακτῆρων.

Ἐπέκτασις τῆς φθίσεως.

Προσερῶ εἶνε ἀληθῶς ἡ ἐπέκτασις τῆς φθίσεως ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς χώραις τῆς Εὐρώπης. Οὐδεμίαν νόσον εἶνε φονικωτέρα αὐτῆς. Κατὰ νεωτάτην τινὰ στατιστικὴν, ἐπὶ χιλίων θανάτων προέρχονται ἐκ φθίσεως ἐν Βελγίῳ μὲν 490, ἐν Γαλλίᾳ δὲ 420. Αἱ πόλεις, ἐνθα μᾶλλον ἐπιπολάζει ἡ νόσος εἶνε ἡ Χριστιανία, αἱ Βρυξέλλαι, τὸ Βορδῶ, οἱ Παρίσιοι. Ἄλλ' ὑπάρχουσι ἐν Εὐρώπῃ καὶ χῶραι ὅλως ἀπηλλαγμέναι τῆς φθίσεως· αὐταὶ δ' εἶνε ἡ Ἰσλανδία, αἱ νῆσοι Φερόκι, αἱ στέππαι τῶν Κιργισίων καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὕψηλων ὄρεων. Ἐν γένει παρατηρεῖται ἐλάττωσις τῆς νόσου πρὸς νότον, ἐπίτασις δὲ πρὸς βορρᾶν.

Δύναται τις νὰ ζῇ ἄνευ σπληνός;

Ἰδοὺ ζήτημα ὅπερ πολλὰκις ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἰατρικὴν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ σπλὴν εἶνε ὄργανον τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία μόλις ἐσχάτως ἐγένετο γνωστή. Εἰς τὴν πολυχρόνιον ἀμάθειαν πρέπει θεδωίως ν' ἀποδώσωμεν τὴν χυδαίαν δοξασίαν ὅτι ὁ σπλὴν εἶνε ἡ ἕδρα τοῦ γέλωτος καὶ τοῦ κόπου.

Οὐ μόνον δύναται τις νὰ ζῇ ἄνευ σπληνός, ἀλλ' ἐμπειρότατος τις χειρουργός, ὁ κ. Πέαν, κατάρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ὄργανον τοῦτο καὶ ν' ἀποδώσῃ πλήρη ὑγίειαν τοῖς ἀρρώστοις αὐτοῦ. Ἄλλὰ δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας τὴν ἐγχείρισιν ταύτην. Ἀπὸ τοῦ 1836, ὁ Κούιττερ-βαουμ, χειρουργός ἐν Ροστὰκ, ἀφήρεσε μετ' ἐπιτυχίας ὑπερτροφοντα σπλῆνα βάρους ὄχι δολιγώτερου τῶν πέντε λιτρῶν. Ἡ ἐγχείρισις ἐγένετο θαυμασίως, ἀλλ' ὁ πάσχων ἀπέβησε μετὰ τινὰς ὥρας. Ἐκαστος γινώσκει ὅτι τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὸν χειρουργὸν τοῦ νὰ σεμνύνηται

επί τη δεξιότητι μεθ' ἧς διεύθυνε τὴν μάχαι-
ράν του κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Οἱ ἀσθενεῖς τοῦ κ. Πέκου δὲν ἀπονήσκουσι,
καὶ τοῦτο εἶνε πρόδος. Πρὸ μικροῦ παρουσίασε
εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν
κόρην εἰκοσι καὶ ἑνὸς ἔτους καὶ γυναῖκα εἰκοσι-
τεσσάρων ἐτῶν πλήρεις ζωῆς καὶ υγιείας, ἀρῶν
ὑπέστησαν τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν. Ὁ-
φείλω ὅμως νὰ προσθέσω ὅτι, ἂν δὲν ἀπατώματι,
εἶνε τὰ μόνον ἐπιτυχῆ περὶδείγματα, ἕτινα ἡ
ἐπιστήμη ἠδυνήθη ν' ἀντιγράψῃ μέχρι τοῦδε.

Τυπογραφεῖον ἐν ἀτταμαζέῃ.

Ἐκτός τῆς ἀμάξης τῆς συστειῖου τροπέξης
(table d' hôte), τῆς μαγειρικῆς ἀμάξης, τῆς
καταψυκτικῆς, ἐν ἧ ἑτοιμάζονται παγωτὰ καὶ
καταψυκτικὰ ποτὰ, ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Μεγά-
λου Βίρηνικου Ὀκεανοῦ κέκτηται καὶ τυπογρα-
φικὴν ἀμαξίαν, ἐν ἧ συντάσσεται ἐφημερίδες διδου-
σα τὰς πρώτας εἰδήσεις τῆς Νέας Ἰόρκης καὶ
τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

Μελιτοπαραγωγή.

Ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ μελισσοτροφίᾳ τὴν πρῶ-
την θέσιν κατέχει ἡ Γαλλία. Εἰς 2½ ἑκατομ-
μύρια ἐλογίζοντο ἐσχάτως αἱ κυψέλαι αὐτῆς.
Κατόπιν ἔρχεται ἡ Αὐστρία 1½ ἑκατομμ., ἡ Ἰ-
σπανία 1/10 ἑκατομμ., ἡ Πρωσσία 6/10 ἑκατομμ. Ἡ
Ἑλλὰς εἶχε κατὰ τὰ τελευτάτα ἔτη 1/10 ἑκατομμ.
κυψέλων κατὰ τὸ 1874 παρήγαγε 34,205
δκ. μέλιτος, ἀξίας δρ. 35,954.

Αἱ Ἰνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς εἶχον
κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος 3 ἑκατομμ. κυψέλων, ἡ
παραγωγή τῶν ὁποίων ἐξετιμήθη εἰς 128 ἑκα-
τομμ. δραχμῶν. Τὰ κέρδη τῆς ἐν Ἀμερικῇ με-
λισσοτροφίας εἶνε μεγάλα, ὑπάρχουσι δὲ 4 εἰ-
δικαὶ ἐπὶ τῆς μελισσοτροφίας ἐφημερίδες.

Ἡ ποιότης τοῦ μέλιτος τοῦ Ἰμήτου θεω-
ρεῖται πάντοτε ἡ ἀρίστη. Τὸ παραγόμενον ἐπί-
σης ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κού-
βα μέλι θεωρεῖται κάλλιστον.

Εἰς ἈΝΑΤΟΛΙΑΝ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς πρὸς λειποθυμοῦντας προσηκούσης
συνδρομῆς.

Τὰ πρῶτα σημεῖα ἐπικειμένης λειποθυμίας εἶ-
ναι αἰφνίδιος ὀχρότης τοῦ προσώπου, ψύξις τῶν
ἀκρων, ἤτοι τῶν ποδῶν, τῶν χειρῶν, τῆς βῆχης
καὶ τῶν ὠτων, μεγάλη ἀδυναμία, προτιούσα ἐκ-
λυσις τῶν μαλῶν τοῦ σώματος, ἐμβοαὶ τῶν ὠ-
των, σκοτοδινία, σκοτισμὸς τῆς δράσεως ὡσάν
τῶν θφθάλμων καλύπτομένων ὑπὸ πέπλου ἀει-
σκοταϊνότερου γινόμενου ἢ ἀναπνοῇ γίνεται μι-
κρά, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σφυγμὸς μικρὸς καὶ ἀδύ-
νατος. Ὁ πάσχων, ἐὰν ἦναι ὑγιής, ζητεῖ νὰ
καθίσῃ, ἀλλὰ πολλάκις, πρὶν ἢ προλάβῃ, πί-

πτει χαμαί. Εἰς ἰσχυρὰς λειποθυμίας ἐπέρχεται
κατὰψύξις ὅλου τοῦ σώματος καὶ τὸ πρόσωπον
περιβρέχεται ἐξ ἰδρώτος ψυχροῦ ἢ δὲ ἀναπνοῇ
γίνεται μικροτάτη καὶ ἀνεπαίσθητος, μόλις δια-
κρινομένη ὁμοίως καὶ τῆς καρδίας οἱ παλμοὶ
μόλις διακρίνονται ἢ συνείδησις ἐκλείπει καὶ
ὁ ἄρρωστος κείται ἀναίσθητος ὡσπερ νεκρός.

Ἄμα ἐμφανιζομένων τῶν πρώτων σημείων,
ὁ πάσχων πρέπει νὰ τίθηται ὑπτίως ἐπὶ τῆς
κλίνης, ἀγκυρουμενῶν ἐντελῶς τῶν προσκεφα-
λαίων, ὅπως ἡ κεφαλὴ μὴ κείται ὑψηλότερον
τοῦ λοιποῦ σώματος, ἀλλὰ μάλλον ταπεινότερον.
Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ἐνίοτε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν
πρόδον τῆς λειποθυμίας. Πάν ἐνδυμα, πιέζον ἢ
σφίγγον τὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου εἰς τι μέρος,
δέον νὰ χαλαρώνηται ὡς τάχιστα δὲ ἀνοί-
γονται ἐν ἧ δύο παράθυρα τοῦ δωματίου εἰς
προσέλευσιν ἀέρος καθαροῦ. Κακίστη εἶναι
ἡ συνήθεια τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γειτό-
νων νὰ προστρέχωσι καὶ νὰ περικυκλώσιν τὸν ἄρ-
ρωστον, θέλοντες δῆθεν ἀπαντες νὰ παράσχωσι
βοήθειαν διότι οὕτω πράττοντες βλάπτουσι
μᾶλλον, ἀποκλείοντες ἀπὸ τοῦ ἀρρώστου τὸν
καθαρὸν ἀέρα, ὅστις μόνος δύναται νὰ ζωογο-
νήσῃ αὐτόν. Τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος βαν-
τίζεται διὰ ψυχροῦ ὕδατος καὶ ὑπὸ τὴν βίνα
φέρεται ἰσχυρὸν τι ἀσφρητήριο. Ὡς τοιοῦτον
πρόχειρον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἕξις, ἡ ὕδωρ
τῆς Κολωνίας ὁμοίως πτερόν τι προσφάτως κε-
καυμένον ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τινὰ ἐπὶ τούτῳ
παρασκευασμένα καὶ φυλαττόμενα ἐν καταλλί-
λοις φιαλίδιαις κρυσταλλίνοις ταῦτα δὲ εἶναι
χρησιμώτατα εἰς λειποθυμίας, διὰ τὴν ἰσχυρὰν
ἀσμήν, ἣν ἀποδίδουσιν ἄλλὰ καὶ ἐκ παρακει-
μένου φαρμακείου δύναται νὰ ζητηθῇ ἐπὶ τούτῳ
ὀλίγον ὕγρον τῆς ἀμμωνίας. Συνήθως πᾶσα λει-
ποθυμία μὴ πάνυ σφοδρὰ παρέρχεται διὰ τῶν
βοηθημάτων τούτων ἐντὸς ὀλίγου ἐὰν ὅμως ἐ-
πιμένῃ, ἐνεργοῦνται καὶ ἀνατρίψεις τοῦ σώμα-
τος, κατὰ τὰ πέλατα μὲν καὶ τὰς παλάμας
διὰ ψήκτρας, κατὰ τὸ λοιπὸν δὲ σῶμα διὰ βά-
κους φλανέλλης θερμοῦ. Αἱ ἀνατρίψεις αὗται ἐ-
νεργοῦνται μέχρι οὗ παρέλθῃ ἡ λειποθυμία,
ἀλλὰ καλὸν εἶναι πάντοτε, ἐὰν αὕτη παρατεί-
νηται, νὰ προσκλήθῃ εἰς βοήθειαν καὶ ὁ πλη-
σιέστερος ἰατρός. Ὅταν συνέλθῃ ὁ ἄρρωστος ὀ-
λίγον καὶ δυνήθῃ νὰ καταπίῃ τι, δίδεται αὐτῷ
κοχλιαρὸν ψυχρὸν ὕδωρ, ἢ οἶνος κεκραμένος,
ἢ ἄλλο τι ἀναληπτικόν, ὡς σταγόνες τινὲς αἰ-
θέρος ἢ τοῦ ὑγροῦ τοῦ Ὀφμάκνου ἐπὶ σακχα-
ρου.

Ὁ τίμιος ἄνθρωπος (l'honnête homme) εἶνε
τὸ εὐγενέστερον τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ.

1. Ὁδηγεῖται περὶ νοσηλ. ἀρρώσττων, ὑπὸ Ν. Γ. Μπακῆ,
ἰατροῦ.